

АЛАХОВ ПОСЛАНИК

МУХАМЕД С.А.В.С.

محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم باللغة الصربية

Абд Ер-Рахман ибн Абд Ел-Керим Еш-Шиха

د. عبد الرحمن بن عبد الكريم الشيحة

Превод:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

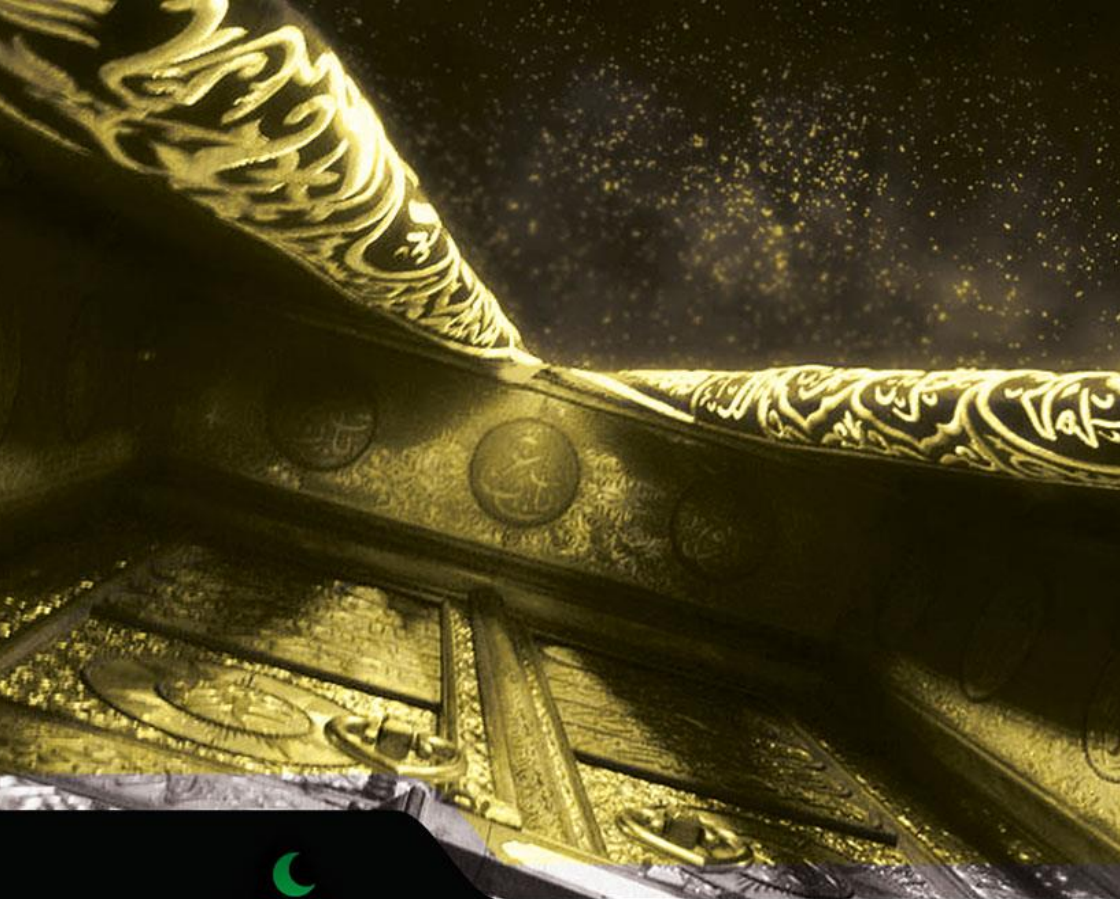
& Мустафа Голош

Ревизија:

Ифет Зукорлић

www.islamland.com

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

АЛАХОВ ПОСЛАНИК МУХАМЕД С.А.В.С.

У ИМЕ АЛАХА МИЛОСТИВОГ САМИЛОСНОГ

Сва хвала и захвала припадају Алаху, Господару светова и нека је салават и селам на нашег веровесника Мухамеда, његову породицу и све његове другове.

А након тога...

ПРЕДГОВОР

Када говоримо о Мухамеду, Алаховом посланику који је послат свим људима, уистину говоримо о највећој личности коју древна и савремена историја познаје. Ова констатација није изречена тек онако. Онај ко је читао његову биографију, упознао његов ахлак (морал и карактер) и његове врлине, али без верске пристрасности и личних предрасуда може потврдити исправност ове наше констатације. О овоме сведоче и немуслиmani који су коректни и правични. Каже професор Хасан Али, Алах му се смисловао, у часопису „Нурул-Ислам“¹: „Рекао ми је један пријатељ који је хиндус – Сматрам да је посланик Ислама, Мухамед а.с., највећа и најпотпунија светска личност. Упитао сам га – Због чега мислиш да је Мухамед а.с. највећа личност света? Одговорио ми је: „Мислим да Посланик Ислама поседује разноврсне карактеристике, велики морал и бројне врлине које ниједан други човек у светској историји није имао. Био је краљ којем је цела отаџбина била покорна, могао је у њој да ради шта хоће и како хоће, али је упркос томе био понизан и скроман.

¹ Порука Мухамедова, 8. предавање о Посланиковој биографији и поруци Ислама - Сејид Сулејман Ен-Недеви, страна 114,115.

Сматрао је да он, заправо, не поседује ништа већ је све у рукама његовог Господара. Видећеш га у огромном богатству како му долазе камиле повијене под теретом у његов град, али је он и поред тога био у потреби па се у његовој кући данима не би наложила ватра ради спремања хране те је углавном гладовао. Био је велики вођа који је предводио малобројну и слабашну војску, слабо опремљену. Са таквом војском се борио против војске која броји на хиљаде потпуно опремљених војника и нанио им тежак пораз. Волео је и ширио мир и утицао је на склапање примирја смиреношћу срца и благошћу чији су услови стављени на папир, а имао је са собом хиљаде својих другова храбрих и наоружаних копљима и мачевима, који су били темпераментни и срчани, пуни елана и ентузијазма који је пунио њихову унутрашњост. Био је неустрашиви јунак који је сам стајао наспрам хиљада својих непријатеља неосврћући се на њихову бројност. Но упркос томе, био је нежног срца, милостив и благ бојећи се да не пролије кап крви. Био је обузет размишљањем о целом Арабијском полуострву притом не заборављајући своју кућу, своје супруге и децу, сиромашне муслимане и сирочад. Бринуо се и о људима који су заборавили на свога Створитеља и одвраћали од Њега. Настојао је да поправи њихово стање. Једном речју, Мухамед а.с. је био човек који се бринуо за цели свет, но и поред тога је био посвећен Алаху с.в.т. повучен од овог света. Он је на њему (овом свету), али као да није јер његово је срце било везано само за Алаха и оно чиме је Он Узвишени био задовољан. Никоме се није светио из личних разлога. Позивао је да се према његовим непријатељима лепо опходи и желео им је хајр (добро), али није праштао Алаховим непријатељима и није их остављао на миру. Непрестано је упозоравао оне који одвраћају од Алаховог пута и претио им цехенемском казном. Био је захид (онај који се устеже од дуњалука – овога света),

побожњак који је ноћи проводио у спомињању и сећању на Алаха с.в.т. молећи Га за спас. Као што се може замислити на основу његових особина да је био неустрашив војник и борац са сабљом, исто тако је био и паметан и интелигентан посланик, непогрешиви веровесник који осваја земље и побјеђује народе. Он је уистину лежао на хасури и јастуку од палминог лишћа и влакана. Када је реч о томе да је владао арапима можемо рећи да је био краљ арапских земаља иако је његова породица била у оскудици и сиромаштву, и након што му је долазио огроман иметак са свих крајева Арабијског полуотока. Једне прилике је био у кругу своје џамије међу мноштвом људи па му прилази његова ћерка Фатима, део његове јетре, тужећи се на тежину ношења мешине за воду и на мљевање (жита) са каменим млином, тако да је огулила кожу на руци, а мешина за воду оставила је дубок траг на њеном телу, а Посланик а.с. је тада поделио муслиманима оно што им је Алах као ратни плен даровао док својој ћерки није ништа од тога дао осим што је довио за њу речима којима ју је подучио да дови своме Господару, Алаху Узвишеном.

Тога дана му је дошао његов асхаб (друг) Омер р.а. па је погледом разгледао по соби и не нађе ништа осим хасуре на којој је лежао Посланик а.с. која је оставила траг на његовом боку. Све што је било у кући било је неколико прегршти јечма у здели (посуди), а у његовој близини је била окачена о клин похабана мешина. То је све што је имао Алахов Посланик а.с. оног дана када му се покорило и пола арапа. Када је Омер р.а. видео ово није могао суздржати сузе из својих очију па га је упитао Алахов Посланик а.с: “Шта те је расплакало Омере?” Рече Омер: “А како да не плачем?! Кајсар и Кисра уживају у благодатима дуњалука, а Алахов Посланик нема ништа осим онога што видим.” На то му рече Посланик а.с: “Зар

не би био задовољан, о Омере, да све што Кајсар и Кисра имају буде њихов удео на дуњалуку (овом свету) и његове благодати, а да ахирет (будући свет) буде само за нас!?”

Када је Веровесник а.с. опколио са својом војском Меку да је освоји, Ебу Суфјан је био поред Абаса, амице посланиковог, заједно су гледали муслиманске борце како им се приближавају с бројним бајрацима са свих страна. За Ебу Суфјана скоро да није било безбедног места због његовог супростављања Исламу. Узнемириле су га многобројне скупине муслимана и племена која су им се прикључила. Полако су напредовали према Меки са стране где се налази Сафа (место звано Батха данашња ел-Ебтах) попут бујице коју не може ништа спречити нити зауставити. Рече Ебу Суфјан своме другу: “О Абасе, доиста је твој братанац постао велики краљ.” Абас му одговори мислећи на нешто сасвим друго у односу на оно што је Ебу Суфјан сматрао: “Ебу Суфјане, није то та власт. Ово је посланство и посланица.”

(из приче о освајању Меке из два “Сахиха”)

Ади Ат-Таи, син Хатима Аз-Заи’а Ас-Сајта, који је био пример племенитости и великодушности, а био је вођа племена Ат-Таи, једног дана је присуствовао састанку Посланика а.с., а тада је још увек био хришћанин и видео је поштовање и уважавање Посланика а.с. од стране асхаба. На њима је била опрема за борбу, оружје и штитови. Било му је нејасно да ли се ради о посланству или о власти па се запитао: “ Је ли ово један од краљева или један од Алахових посланика?” У томе је Посланику а.с. дошла једна сиромашна жена од мединских служавки и рекла: “О Алахов Посланиче, желим да ти нешто у тајности испричам.” На то рече Посланик а.с: “Погледај и изабери коју хоћеш улицу Медине да се издвојимо.” Остао је са

њом и саслушао је све док није завршила. Бележи га Ебу Давуд, а шејх Албани га сматра веродостојним.

Када је Ади ибн Хатим видео ову задивљујућу скромност Посланика а.с., а међу својим асхабима је поштован попут краља, тама неистине и лажи је отишла од њега и истина му је постала јасна. Био је чврсто убеђен да је реч о Алаховој посланици. Затим се упутио према своме крсту, истргао га и са асхабима Алаховог Посланика ушао у светло Ислама

Споменућемо и говоре неких оријенталиста² о Мухамеду а.с. Ми као муслимани који верујемо у његово посланство и поруку нисмо у потреби за тиме, али ћемо их навести из два разлога:

- Први разлог што ћемо споменути риечи оријенталиста о Мухамеду а.с., је тај како би неки муслимани који о Исламу не знају ништа осим његовог имена прочитали ово и сазнали шта немуслимани говоре и мисле о њиховом Веровеснику, кога су оставили када је реч о слеђењу и угледању на њега а.с. Можда ће то бити почетак њиховог искреног повратка вери.

- Други разлог због којег наводимо речи оријенталиста, је да немуслимани могу то прочитати и сазнати праву истину о поузданом Посланику из уста својих сународника који говоре њиховим језиком, у нади да ће кренути путем

² Треба знати да оријенталисти имају различите циљеве у проучавању и студирању Ислама. Неки од њих проучавају Ислам како би спознали истинску веру и њих Алах најчешће упуту ка истини и њеном слеђењу. Други пак проучавају Ислам како би нашли неке слабости у њему – како би искривили и покварили слику о њему – борили се против њега и срушили га. То чине убацивањем сумњи, лажним етикетирањем и оптужбама, али њихов труд је осуђен на неуспех. Има и оних који проучавају Ислам као веру и они углавном нуде исправне чињенице и јасне информације.

Ислама, или да ће то бити почетак озбиљног проучавања ове узвишене вере. Оне који ово буду читали бих замолио да се не поводе размишљањем других већ да сами, без пристрасности, разлуче истину од лажи и тачно од нетачног. Молим Алаха с.в.т. да им окрене срца ка истини, упути их к Њему Узвишеном и да их упути на прави пут.

Абд Ер-Рахман ибн Абд Ел-Керим Еш-Шиха

www.islamland.com

Емаил: info@islamland.com

КО ЈЕ ПОСЛАНИК МУХАМЕД А.С.?

ЊЕГОВО ПОРЕКЛО

Он је Ебу Касим Мухаммед бин Абдулах бин Абдулмуталиб. Његово порекло досеже до Аднана, једног од потомака Исмаила, Алаховог веровесника, који је син Ибрахима којег је Алах назвао својим пријатељем, нека је мир на њих. Његова мајка је Амина ћерка Вехбова. И њено пориекло досеже до Аднана који је потомак Исмаила, Алаховог веровесника, који је син Ибрахима којег је Алах назвао својим пријатељем, нека је мир на њих.

Каже Посланик а.с: „Доиста је Алах од потомака Исмаилових изабрао и одликовао Кенанце, од њих је одабрао Курејшије, од Курејшија је одабрао племе Бену Хашим, а од њих је изабрао и одликовао мене.“ (Сахиху Муслим)

На основу овога Мухммед а.с. потиче из породице која има најбоље порекло на Земљи што сведоче и његови непријатељи. Ебу Суфјан који је био предводник у непријатељству према Веровеснику а.с., пре него је примио Ислам потврђује и сведочи о овоме пред Хераклом, бизантијским краљем.

Од Абдулаха ибн Абаса р.а. се преноси да је Посланик а.с. написао писмо Кајсару у којем га позива да прими Ислам. Послао га је по Дихјету Елkelбију и наредио му да оде код намесника Басре који ће га одвести до Кајсара. Кајсар је након што је Алах од њега отклонио перзијску војску кренуо ка Јерусалиму пешице да се захвали Богу на благодатима. Када је до Кајсара стигло писмо Алаховог Посланика а.с. прочитао га је и рекао: “Доведите ми неког из његовог народа да се распитам о Алаховом Посланику.” Даље приповеда Ибн Абас да га је Ебу Суфјан обавестио да

се налази у Шаму са неким људима трговцима из племена Курајш за време примирја између Алаховог Посланика а.с. и Курајшија неверника. Ебу Суфјан каже: “Нашли смо Кајсаровог изасланика у једном диелу Шама па је он пошао са мношћом и мојим друговима и тако смо стигли у Јерусалим. Кајсар је седео у свом друштву, на глави је имао круну, а око њега су били бизантијски великодостојници. Кајсар рече свом преводиоцу: “Питај их ко је по сродству најближи овом човеку који за себе тврди да је Веровесник.” Тада Ебу Суфјан одговори: „Ја сам по сродству најближи њему.“ “Какво је сродство између тебе и њега?, упитао је он. Ебу Суфјан рече: ‘Он је син мога амице’, а тада није било ниједног припадника племена Бену Абдул-Менафа, осим мене. Кајсер је рекао: ‘Приближите га до мене.’ Затим је наредио мојим пријатељима да буду за мојим леђима, код мога рамена. Затим је позвао преводиоца којем рече: „Реци им да ћу овог испред мене питати о том човеку - веровеснику, па ако ме буде лагао, онда ће и њега у лаж утеривати“, а Ебу Суфјан одговори: „Тако ми Господара, да ме није било стид да моји пријатељи пренесу и припишу мени лаж, ја бих слагао на њега. “Онда се Хиракле обратио преводиоцу речима: „Упитај га каквог је тај човек порекла међу њима?“ „Доброг је порекла“ – одговори Ебу Суфјан. „Да ли је неко из његове породице био владар?“ – постави друго питање Хиракл. „Није“ – одговори му Ебу Суфјан. “Да ли је неко међу вама пре њега говорио ово (о посланству)?”, упита Хераклије. Ебу Суфјан рече: ‘Не.’” „Да ли сте га сматрали лажљивцем пре него што је почео говорити да је посланик?“ „Нисмо“ – одлучно одговори Ебу Суфјан. „Да ли га више следе угледни, охоли и богати, или сиромашни, нејаки и незаштићени?“ „Више сиромашни“, одговара Ебу Суфјан. „Повећава ли се њихов број или се смањује?“ „Повећава се

из дана у дан“ – забринуто ће Ебу Суфјан. „Има ли неко од њих да се одметне од онога у шта позива Веровесник након што је прихватио да га следи, из мржње према њему?“ „Не напуштају га“ – рече Ебу Суфјан. „Да ли се борите против њега и какав је исход борби?“ „Боримо се против њега и његових следбеника и некада нас они победе (алудирајући на битку на Бедру), а некада им ми нанесемо пораз (алудирајући на битку на Ухуду).“ „Има ли обичај да крши обећања и уговоре?“ „Он не крши уговоре! Још увек траје уговор између нас о забрани ратовања, па не знам да га није за време мог одсуства прекршио.“ Ебу Суфјан каже, да му он није омогућио ниједну реч с којом би умањио његову вредност а код тога се није плашио, да ће то утицати на друге речи. Шта вам наређује – упита Хиракле. Наређује нам да обожавамо Алаха и да Му не приписујемо друга. Наређује нам да обављамо намаз и дајемо зекат, наређује нам благост и поштовање договора и еманета – рече Ебу Суфјан.

Затим се Хиракл обрати преводиоцу: „Реци му да сам га питао за његово порекло, а претпостављао сам да је угледан у свом народу, јер је то био случај са свим посланицима пре њега. Питао сам те да ли је неко пре њега говорио оно што он говори. Када си ми рекао да нико пре њега није позивао у оно што он позива, рекао бих да је неко пре њега у то позивао, онда би се могло рећи да је само тај говор преузео. Питао сам те да ли сте га сматрали лашцем пре његовог посланства, па си ми одговорио да је познат по поверљивости и искрености, а рекао бих да онај који не лаже људе неће лагати ни на Господара. Питао сам те да ли је у његовој породици било владара, а ти си ми одговорио да није, па сматрам да, ако би било у његовој породици владара, онда бих могао рећи да он жели власт. Питао сам те о његовим седбеницима, па си ми потврдио

да га следе сиромашни и незаштићени, а то су управо следбеници и ранијих посланика. Затим сам те питао да ли га његови следбеници напуштају из мржње према њему, па си ми одговорио да га не напуштају, а ја ти кажем да иман не напушта искрена срца. Онда сам те питао да ли се број његових следбеника повећава или смањује, а ти си ми одговорио да се свакодневно повећава, што је случај и са иманом који се повећава у срцу верника све док се не употпуни. Питао сам те да ли се борите против њега и какав је исход тих битака, па си ми одговорио да се борите и да некада он побеђује а некада ви, што је био случај са искушењима ранијих посланика и обично би крајњи исход био у корист посланика. Када си ми одговорио да не крши уговоре и обећања, сетих се да ни ранији посланици никада нису кршили своја обећања. “ Питао сам те шта вам он наређује, па си ми одговорио, да вам наређује да обожавате Алаха и да Му не приписујете друга. Наређује вам да обављате намаз и дајете зекат, наређује вам благост и поштовање договора и еманета. Све то су описи Веровесника , за којег сам знао да ће се појавити, али нисам знао да ће он бити од вас (Арапа). Ако је све то што кажеш истина, онда се је приближило време када ће он поседовати место мојих ногу (тј. моје царство). Када бих знао да могу доћи до њега, подносио бих потешкоће путовања само да се сретнем с њим, а ако бих био код њега ја бих му прао његове ноге.”

Онда је Хиракл наредио да му се гласно прочита писмо које му је упутио Ресулулах с.а.в.с., а у њему је стајало: „У име Алаха Милостивог, Самилосног, од Мухамеда Посланика Алаховог, Хираклу, владару Бизантије. Спас нека је на онога који следи упућу. Позивам те позивом Ислама, прихвати Ислам – бићеш спасен (Еслим – Теслем), прихвати Ислам, Алах ће ти двоструку награду

дати, а ако одбијеш, наследитћеш грехе свих поданика у твом царству. О седбеници Књиге, дођите да се окупимо око једне речи и нама и вама заједничке: да се никоме осим Алаху не клањамо, да никога Њему равним не сматрамо и да једни друге, поред Алаха, боговима не држимо! Па ако они не пристану, ви реците: – Будите сведоци да смо ми муслимани!“

Када је завршено читање писма, настала је галама и препирка присутних (због тога што Хиракл нагиње ка веровању Мухамеда с.а.в.с.). Затим нам је наређено да изађемо, а када смо изашли рекао сам својим сапутницима: „Повећала се популарност сину Ебу Кебша³ до те мере да га се владари Византије плаше! “Био сам још тада убеђен да ће вера коју проповеда Мухамед доживети експанзију, а касније ми је Алах распространио груди и прихватио сам Ислам. (Сахихул- Бухари)

³ Ебу Кебше је један од Мухамедових с.а.в.с. предака, а обичај Арапа је, да када желиш смањити углед некога, онда му наведеш порекло претка који је тајновит и непознат. Ибн Кутејбе, Ел-Хатабиј и Ед-Дарекутниј мисле, да је то човјек из племена Хуза', који се противио Курејшијима у обожавању кипова а он је обожавао Еш-Ша'ра (свјетлу звезду-Сиријус), па су му то приписали, због суделовања у потпуном противљењу – Фетхул-Бари.

РОЂЕЊЕ МУХАМЕДА А.С. И ЊЕГОВО ОДРАСТАЊЕ

Мухамед а.с. је рођен 571. године у племену Курајш које су арапи поштовали и према њему гајили пријатељство на сваки начин. Рођен је у Меки која је била верски центар за Арабијско полуострво, у којој се налазила часна Ка'ба коју је саградио Ибрахим а.с., отац веровесника, са својим сином Исмаилом а.с., коју су арапи ходочастили и тавафили око ње. Отац Мухамеда а.с. је умро још док је Посланик а.с. био у утроби своје мајке. Након што се родио умрла му је и мајка. Живео је као сироче, а одгајао га је његов дед Абдул-Муталиб. Када му је умро и дед одгајао га је његов амица Ебу Талиб. Његово и остала племена су обожавала кипове. Правили су их од дрвета, камена, а неке и од злата. Стављали су их око Ка'бе и били су убеђени да им они доносе корист и штету. Цели његов живот је био проткан истином и поверењем. Он није знао за издају, лаж, превару нити проневеру. У свом народу је био познат по поверењу и поузданости па су њему поверавали своје ствари и депозите када би ишли на пут. Такође је био познат као 'Искрени' по искреном говору и у ономе што преноси (од казивања). Био је познат по најлепшем ахлаку (понашању), благом и јасном говору. Људима је желео добро, волео га је његов народ. Поштован је и уважаван од ближњег и даљњег. Био је лепа изгледа да му се човек не може нагледати лепоте, нека је салеват и селам на њега. Био је лепог ахлака у сваком смислу ове речи. Рекао је Узвишени о њему: **"Јер ти си, заиста, најлепше ћуди."** (Ал-Калам 4)

Рекао је о Посланику а.с. Томас Карлајл⁴ у својој књизи “Хероји”: “Приметно је да је Мухамед још од свог детињства био мислилац и интелектуалац. Његови другови су га назвали Ел-Емин (поуздани, поверљиви), што значи да је био искрен и поштен човек – искрен у својим делима, говору и мислима. Из његових уста није изашла ниједна реч а да у њој није било мудрости и елоквентности. Засигурно знам да је ћутао онда када није било потребе за говором, а када би проговорио – дивног ли размишљања и мудрости! Видели смо да је целог свог живота био принципијелан, одлучан и бавио се важним, суштинским стварима. Био је племенит, добротинитељ, неизмерно добар, богобојазан, изврстан и слободан. Био је веома озбиљан и искрен човек, но и поред тога није био груб и осоран већ флексибилан и попустљив. Окупљао је људе, био је срдчан, насмејан. Дружење са њим је било похвално, пуно љубазности, чак се шалио и забављао. Генерално, његово лице је осветљавао осмех из искреног срца и душе. Био је бистроуман, способан и врло галантан, по својој природи величанствен. Није га одгајала ни школа ни учитељ, био је неовисан од тога... Своје послове је обављао сам дубоко у пустињи.”

Пре посланства је волео да проводи ноћи у пећини Хира посветивши се Богу и био је далеко на сваки начин од глупости и бестидности које је чинио његов народ. Није пио алкохол, није се клањао киповима, није се заклинао њима нити им је приносио жртву као што је то чинио његов народ. Чувао је овце за свој народ. Рекао је Алахов Посланик: **“Алах није послао ниједног веровесника а да тај веровесник није био чобанин.”** Асхаби (његови другови) га упиташе: “Чак ни ти?” Он одговори: “Да, чувао

⁴ Енглески писац (1795-1881), „Рекли су о Исламу“, др. Имадуддин Халил, стр. 124

сам овце становницима Меке за кирате (део динара, новчиће).” Сахихул-Бухари

Након што је Мухамед а.с. напунио четрдесет година свог живота почиње да му се објављује објава са неба у Меки, у пећини Хира где се осамљивао и посвећивао размишљању о Богу. Преноси Аиша, мајка правоверних р.а. а супруга Алаховог Посланика: “Прво с чим је почела Објава Алаховом Посланику, с.а.в.с., било је у виду истинитих снова. Све што би видео у сну обистинило би се попут јутарњег свитања. Касније је заволео самоћу. Осамљивао би се у пећини Хира. Ту је боравио у побожности и проводио бројне ноћи у молитви не силазећи својима. Зато би се, претходно, снабдео храном. Када би му нестало хране, вратио би се Хатици, опет се снабдео као и раније и тако док му није стигла Истина за време боравка у пећини Хира. Мелек му је дошао и рекао: - Читај! 'Не знам читати', одговорио је Мухамед, с.а.в.с. 'Затим ме је узео к себи', причао је он, 'и стиснуо толико да ме је мука спопала, а потом пустио и рекао: - Читај! 'Не знам читати', рекао сам, 'а он ме узео и по други пут, стисну к себи да ме је мука спопала, па ме пусти и рече: - Читај! 'Не знам читати', рекао сам, 'а он ме опет узео и по трећи пут стегну па пусти и рече:

(1) Читај, у име Господара твога, који ствара,

(2) ствара човека од угрушка!

(3) Читај, племенит је Господар твој,

(4) који поучава перу,

(5) који човека поучава ономе што не зна.

Потом се Алахов Посланик, с.а.в.с., вратио. Срце му је јако лупало. Ушао је код Хатице бинт Хувејлид, р.а., и рекао: 'Покријте ме! Покријте ме!' Покрили су га, док га

страх није напустио, а онда је испричао Хатици шта се десило и додао: 'Бојим се за себе!' - Не, тако ми Алаха! - рече Хатица - Алах те неће никада понизити, јер ти обилазиш родбину, помажеш сирочад и сиромаше, гостољубив си и помажеш људима када их задеси несрећа или добро. Тада га је Хатица, р.а., одвела своме амиџићу Вереки ибн Невфелу ибн Еседу ибн Абдулузау, човеку који је још у предисламско доба примио хришћанство. Добро је познавао хебрејско писмо и преписивао из Еванђеља на хебрејски језик, што је Бог хтео да преписује. Био је оронули старац и већ ослепео. - Амиџићу - рекла му је Хатица - саслушај свог братића! - Мој братићу - рече му Верека - шта је то шта си видео? Алахов Посланик, с.а.в.с., испричао је Вереки случај који је доживео (видео). - То је Џибрил, кога је Бог слао Мусау - рекао му је Верека - камо среће да сам млад и да будем жив када те буде прогонио твој народ. 'А зар ће ме они прогонити?', упитао је Алахов Посланик, с.а.в.с. - Да - рече он - јер никада нико није дошао са оним с чиме си ти дошао, а да није био нападан. Ако доживим то време, помоћи ћу те колико год будем могао. Убрзо иза тога Верека је преминуо, а у доласку Објаве настала је пауза. (Сахихул-Бухари, Муслим)

Ова сура је била почетак објаве, а затим су Посланику а.с. објављене речи Узвишеног Алаха:

1.О ти покривени! 2. Устани и опомињи! 3. И Господара свога величај! 4. И хаљине своје очисти! 5. И кумира се клони! (Ал-Муддасир 1-5)

Ова сура је била почетак његова посланства и мисионарства па је обзнанио своје посланство. Почео је позивати у Ислам свој народ, становнике Меке, па је наишао на неодобравање и одбијање с њихове стране, само због тога што је дошао са нечим новим, страним и чудним

за њих, а тиче се њиховог живота како верског тако и политичког, економског и друштвеног. Посланик а.с. није престајао с позивањем у веровање у Алаха Једног Јединог и напуштање и остављање ибадета свему другоме осим Њему Узвишеном. Позивао је да се напусти неразумни начин размишљања народа и оно што они обожавају. Забрањивао им је оно што је било извор њиховог задовољства, богатства и поноса па је забранио камату, блуд, коцку, алкохол. Позивао је у равноправност и једнакост међу свим људима, међу којима нема разлике осим по богобојазности. Па како ће курејшије бити задовољни да они буду изједначени са робовима, а они су елита арапа. Мисија Посланика а.с. није наишла само на одбијање и неслагање већ и на вређање и узнемиравање па су га псовали, у лаж утеривали, лажно оптуживали, говорили да је луд и опсихрен и одбацили и заборавили све оно што су о њему говорили пре обзнањивања његова посланства и мисије. Њихови малоумници су га нападали и физички га узнемиравали. Абдулах ибн Месуд р.а. преноси: “Једне прилике је Посланик а.с. клањао поред Ка’бе. Сакупише се курејшије па један од њих рече – Зар не видите овог дволичњака! Ко ће од вас да оде до месара, узме утробу деве и баци је на његова леђа кад падне на сеџду? Најгори и најбеднији од њих би послан да то учини. Дошао је са изнутрицом деве па је сачекао да Посланик а.с. падне на сеџду и ставио ју је на његова леђа. Вјеровјесник а.с. остаде на сеџди, а неверници су се толико смејали да су се један према другом наводили. Неко оде по Фатиму р.а. која је била у близини па је она журним кораком дошла. Посланик а.с. је остао на сеџди све док она није склонила са њега утробу деве, окренула се према њима (Курејшијама) те их изгрдила. (Сахихул-Бухари)

У овом контексту вели Муниб Ел-Езди: “Док сам био у цахилијету видео сам Посланика а.с. како говори људима – О људи, реците нема другог божанства које заслужује да му се ибадет чини осим Алаха па ћете успети – па су му неки од њих пљували у лице, неки су бацали прашину на њега, а неки су га псовали и грдили све до половице дана. Затим је дотрчала девојчица са великом посудом воде па је Посланик а.с. опрао лице и руке, па рече: “О кћери, не бој се за свога оца од сиромаштва (у другом ривајету пораза) и понижења.” (Ал-Му’џемул-кебир – Ат-Таберани)

Каже Урве бин Зубејр да је питао Абдулаха бин Амра бин ел-Аса о најжешћим злостављањима и малтретирањима од стране мушрика према Алаховом Посланику а.с. па му је овај рекао: “Пришао је Укбе бин еби Муајт Алаховом Посланику а.с. док је клањао поред Ка’бе па му је обмотао одјећу око врата и јако затегао како би га задавио. Пришао је Ебу Бекр р.а. ухватио га за рамена и одгурнуо га од Алаховог Посланика а.с., а затим рекао - Зар да убијете човека зато што говори: 'Мој Господар је Алах!', онога који вам је донео јасне доказе од Господара вашег? (Сахихул-Бухари)

Ови догађаји и инциденти нису одвратили Алаховог Посланика а.с. од своје мисије па је стао пред племенима која су долазила у Меку ради хаџа. Поверовала је у њега само једна мала скупина из Јесриба, данашње Медине. Договорили су се да ће му помоћи и заштитити га ако дође код њих. Посланик а.с. је са њима послао Мусаба ибн Умејра, једног од својих асхаба да их подучи исламском знању. Након свих угњетавања и мука које су му задали његови сународници Узвишени Алах је дозволио Посланику а.с. и потлаченим верницима који су са њим да учине хиџру у Медину чији су их становници примили и

дочекали на најлепши начин. Медина је постала стедиште да'ве (мисије Ислама) и престоница Исламске државе. Посланик а.с. се настанио у њој и почео их је подучавати Кур'ану и прописима вере. Становници Медине су били одушевљени његовим племенитим моралом, (понашањем) и врлинама па су га толико заволели да им је био дражи од њих самих. Утркивали су се ко ће му бити на услузи жртвујући богатство и драгоцености на том путу. Живели су у верничкој, духовној заједници коју је прекривала срећа. У том друштву се појавила веза љубави, блискости и братства међу његовим члановима па су богати и сиромашни, угледни и неугледни, белци и црнци, арапи и неарапи постали исти у овој узвишеној вери. Нема разлике нити предности међу њима осим по богобојазности. Након године проведене у Медини почеле су несугласице између Посланика а.с. и његовог народа који је био револтиран оним што је постигао својом мисијом. Затим се догодила и прва битка у Исламу, а то је битка на Бедру у којој су се сукобиле двије различите скупине када је реч о бројности и војној опремљености. Муслимана је било 314, а неврјерника 1000. Алах Узвишени је помогао Свога Посланика и његове асхабе. Након тога је уследило још битака између муслимана и мушрика, а после осам година Посланик а.с. је опремио војску која је бројала 10 000 бораца. Упутили су се према Меки и освојили је. Поразио је његово племе и његов народ који га је злостављао и све оне који су га малтретирали на све могуће начине и кажњавали његове следбенике на разне начине све док их нису приморали да оставе свој иметак, породицу и огњиште. Посланик а.с. их је у потпуности поразио. Ова година је названа годином победе о којој каже Узвишени:

1. Када Алахова помоћ и победа дођу,

2. и видиш људе како у скупинама у Алахову веру улазе –

3. ти величај Господара свога хвалећи Га и моли Га да ти опрости, Он је увек покајање примао. (Ан-Наср 1-3)

Затим је сакупио становнике Меке и рекао: “Шта мислите, шта ћу учинити са вама?!” Рекли су: “Добро, ти си брат племенити, син брата племенитог...” Рече Посланик а.с.: “Идите, сви сте слободни!” (Суненул-Бејхекил-Кубра)

Ово је био разлог због којег су многи од њих прихватили Ислам. Затим се Посланик а.с. вратио у Медину, а након извесног времена се поново упутио према Мекки с намером да обави хаџ са 114 хиљада својих асхаба који су га следили. Овај хаџ је познат као “опросни хаџ” јер је он заправо био опраштање од муслимана због скорог пресељења на ахирет.

Преселио је на ахирет у Медини у понедељак, 12. Ребиул-евела једанаесте године по хиџри када је и укопан. Муслимани су били толико затечени његовом смрћу да неки асхаби нису могли поверовати у то. Један од њих је био и Омер ибн Хаттаб који је рекао: “Кога будем чуо да каже да је умро Мухамед а.с. одрубићу му главу!” Затим је устао Ебу Бекр р.а. и цитрао речи Узвишеног Алаха:

Мухамед је само посланик, а и пре њега је било посланика. Ако би он умро или убијен био, зар бисте се стопама својим вратили? Онај ко се стопама својим врати неће Алаху нимало наудити, а Алах ће захвалне сигурно наградити.

(Алу Имран 144)

Када је Омер р.а. чуо овај ајет застао је и повукао се пред књигом Алаха с.в.т. Посланик а.с. је умро у 63-ој години живота. Живио је у Мекки 40 година пре посланства, а 13

година у њој (Меки) након што је постао Посланик позивајући људе у тевхид. Затим је учинио хиџру у Медину и остао у њој 10 година у којој му је објава настављена све док му није објављен цели Кур'ан и употпуњени Исламски прописи.

Рекао је др. Г. Лебон⁵ у својој књизи “Цивилизација арапа”: “Кад се мери вредност људи у погледу на њихова величанствена дела, онда је Мухамед а.с. био од највеличанственијих људи којег је историја познавала. Западњачки знанственици су почели на Мухамеда а.с. гледати коректно, премда је верска нетрпељивост и пристрасност заслепила моћ спознаје и разлучивања већине историчара па нису спознали његову вредност.

⁵ Француски доктор и историчар источних цивилизација. „Рекли су о Исламу“, др. Имадуддин Халил, стр. 135

ЊЕГОВ ИЗГЛЕД

Алахов Посланик а.с. је био просечне висине и широких рамена, његова коса му је падала до ушних шкољки, био је најлепшег лица и ахлака (понашања). Није био ни превисок ни пренизак. Није био сасвим беле боје нити скроз тамнопут. Имао је дугу, опуштену косу, ни превише коврцаву ни превише равну. Био је најлепшег лица међу људима, блиставог као да је од сребра. Ресулулахова (посланикова) боја била је езхер'ул-левн (веома бела и блистава боја) његов зној је био попут бисера и имао је јаку и густу браду. Упитан је Џабир бин Семура р.а. да ли је лице Посланика а.с. било попут сабље па је одговорио: “Било је округло попут сунца и месеца (Муслим), широких уста, дугих очију, а на петама је имао мало мяса. Био је лепе беле пути, ни дебео ни мршав, ни висок ни низак. Био је крупних руку и ногу, широких шака. Каже Енес р.а. о Посланику а.с.: *“Нисам додирнуо ни свилу ни брокат (кадифу) нежнију од руке Алаховог Посланика, салаллаху алејхи ве селем. И нисам помиришао миск нити анбер угоднијег мириса од мириса Алаховог Посланика, салаллаху алејхи ве селем.”* (Погледај Сахихул-Бухари и Сахиху Муслим)

АХЛАК, СВОЈСТВА И ВРЛИНЕ АЛАХОВОГ ПОСЛАНИКА А.С.

1. ПОТПУНОСТ И ЗРЕЛОСТ РАЗУМА

Посланик а.с. је достигао највиши степен савршенства мудрости и интелектуалног поимања какав нико други од људи не може имати. Каже Ел-Кади Ијад: “Величину ове врлине и свега што проистиче из ње потврђује свако ко прати ток догађаја, континуитет његовог начина живота, чита његов језгровит говор, лепоту његове ћуди, његову непоновљиву и чудесну биографију, мудрост његовог говора и знања о Теврату, Инцилу, објављеним књигама, као и мудрости мудраца и биографију пријашњих народа и њихових догађаја, навођење примера, вођење људи, доношење законских прописа и темеља психологије. Такође треба споменути и похваљену склоност Посланика а.с. према уметности и науци где су начници управо његов говор узели за модел и узор, његове смернице које су доказ у ибадету, медицини, рачунању, науци о наслеђивању, генеалогии (наука о пореклу) и др. Све ово је Алахов Посланик знао и постигао без да га је неко подучавао, без школе, без читања књига о напретку и развоју, без дружења и седења пред учењацима. Шта више, Веровјесник а.с. је био неписмен и ништа није знао о томе док му Алах није распространио прса, показао му његову мисију и подучио га... Сходно свом разуму спознао је и све остало чему га је подучио Узвишени Алах од онога што ће се десити и што је било од чуда Његове моћи и величанствености Његовог краљевства. (Аш-Шифа би Та’рифи хукукил-Мустафа 1/85)

2. НАДА И ВЕРА У АЛАХОВУ НАГРАДУ (стрпљивост на невољама и непријатностима које су га задесиле на путу позивања ка Алаху очекујући награду од Алаха)

Посланик а.с. је био првак и предводник оних који се надају Алаховој награди. На путу позивања ка Алаху су га задесиле многе невоље па их је стрпљиво подносио и молио Алаха за награду. Од Абдулаха ибн Мес'уда, радијалаху 'анху, се преноси да је рекао: „Као да сада видим Веровесника, салаллаху 'алејхи ве селем, како говори о једном веровеснику кога је његов народ изударао и раскрварио, па он, бришући крв са свога лица, говори: „Алаху мој, опрости мом народу, јер они не знају!“ (Мутефекун алејх)

Рекао је Џундуб бин Суфјан р.а. Након што је Посланику, салаллаху алејхи ве селем, у борби повређен прст а из њега текла крв, па он рече: "Ти ниси ништа друго осим окрвављен прст и на Алаховом путу ти се то десило." (Мутефекун алејх)

3. ИСКРЕНОСТ ПРЕМА АЛАХУ

Посланик а.с. је био искрен у свим својим задаћама и пословима онако како му је и наредио Узвишени Алах. Рекао је Узвишени:

Реци: "Клањање моје, и обреди моји, и живот мој, и смрт моја доиста су посвећени Алаху, Господару светова, који нема саучесника; то ми је наређено и ја сам први муслиман." (Ал-Ан'ам 162-163)

Леп морал и дружење: Каже о њему његова супруга Аиша р.а. када је била упитана о његовом ахлаку (моралу): “Његов ахлак је био Кур’ан.” (Муснед имами Ахмед – сахих)

Значење хадиса је да је Мухамед а.с. наређивао оно што се Кур’аном наређује, а забрањивао оно што Кур’ан забрањује, радио је и одликовао се по врлинама које су споменуте у њему а остављао је све оно што је забрањено и развратно било јавно или тајно. А није ни чудо јер Мухамед а.с. каже:

“Послан сам да усавршим 'мекариме ахлак' –племенитост и лепе особине код људи.” (Сахиху Муслим)

4. АЛАХ УЗВИШЕНИ ГА ЈЕ ОПИСАО РЕЧИМА:

Јер ти си, заиста, најлепше ћуди. (Ал-Калам 4)

Каже Енес ибн Малик р.а.: “Служио сам Алаховог Посланика десет година, ноћу и дању, у кући и на путу. Знао сам његово стање и околности. Алахов Посланик а.с. је био најлепшег морала.” (Мутефекун алејх)

Такође каже: “Веровесник а.с. није вређао, није био бестидник и није проклињао. За неког од нас кога је хтео укорити само би рекао – Шта му је, чело му се упрашило!” (Сахихул-Бухари)

5. ОДГОЈ

Од Сехла ибн Са'да р.а., се преноси да је једном приликом Божијем Посланику, а.с., са чије десне стране се налазио један дечак, а са леве неки старији људи, донесено неко пиће па се он напио а потом обратио дечаку: 'Допушташ ли

да прво дам овим људима да се напију?' - Не, тако ми Алаха! - одговорио је дечак - не могу свој ред (удио) од тебе препустити никоме! Чувши одговор, Божији Посланик, а.с., му је посуду са пићем дао у руке.”
(Мутефекун алејх)

6. ЉУБАВ ПРЕМА ПОМИРЕЊУ

Од Сехл бин Са’да се преноси да су се становници мјеста Куба посвађали до те мере да су се гађали каменицама, па је Алахов Посланик а.с. био обавештен о томе, а затим је рекао: “Поведите нас да их помиримо.” (Сахикул-Бухари)

7. НАРЕЂИВАЊЕ ДОБРА И ОДВРАЋАЊЕ ОД ЗЛА

Од Абдулаха ибн Аббаса р.а. се преноси да је Посланик а.с. једном видео златни прстен на руци некаква човека. Сместа му га је узео и бацио рекавши: „ Неки од вас намерно узимају ватрену жишку и стављају је у своју руку! Након што је Алахов посланик с.а.в.с. отишао (са тога места), неко упита онога човека: – Зашто не узмеш прстен и не извучеш какву корист од њега? – Овај узврати: – Тако ми Алаха, нећу га никада узети након што га је Алахов Посланик бацио! (Сахиху Муслим)

8. ЉУБАВ ПРЕМА ЧИСТОЋИ

Од Мухацира бин Кунфуза р.а. се преноси да је једном отишао Посланику а.с. а он је био вршио малу нужду. Назвао му је селам, а Посланик а.с. му није узвратио све док није узео абдест, извинио му се а затим рекао: “Не волим да спомињем Алахово име осим када сам чист или је рекао под абдестом.”
(Сунен Еби Давуд)

9. ЧУВАЊЕ ЈЕЗИКА

Рекао је Абдулах ибн Еби Еуфа р.а. : “Алахов Посланик је пуно чинио зикр, а мало се шалио и забављао, одужио би намаз, а скратио хутбу, и никада није одбио да помогне удовици и сиромаху.” (Сунену–Несаи, шејх Албани га је оценио веродостојним у “Сахихул-џами’: 5005)

10. ПУНО ЈЕ ЧИНИО ИБАДЕТ

Аиша р.а. преноси да је Алахов Посланик толико клањао ноћу да би му ноге отекле па је рекла: “О Алахов Посланиче, зашто то чиниш, Алах ти је опростио све грехе које си починио и које ћеш починити?” Он а.с. одговори: “Зар да не будем захвалан роб?” (Мутефекун алејх)

11. ХУМАНОСТ И БЛАГОСТ

Од Ебу Хурејре се преноси да је рекао: “Дошли су Туфејл б. Амр Ед-Девси и његови људи до Веровесника, салалаху алејхи ве селем, и рекли: 'О Алахов Посланиче, племе Девс се узохолило и одбило Ислам, па упути Алаху дову против њих.' Неко је рекао: 'Уништено је племе Девс!' А Посланик, салалаху алејхи ве селем, је казао: 'Алаху мој Ти упути Девс и доведи ми их.’”
(Мутефекун алејх)

12. ЛЕПОТА ИЗГЛЕДА

Бера`б. Азиб, р. а. преноси: „Алахов Посланик а.с. је био средњег раста, широких плећа, коса му је падала преко

ушију, видео сам га у црвеном огртачу. Никад нисам видео никог лепшег од њега.“ (Мутефекун алејх)

13. ОДРИЦАЊЕ ОД ДУЊАЛУКА

Од Абдуллаха бин Месуда р.а. се преноси да је Алахов Посланик, с.а.в.с., спавао на хасури а када је устао видели су се трагови хасуре на његовом телу. Рекли смо: "Алахов Посланиче, да ти направимо простирку!" Рекао је: "Што се тиче мене и дуњалука, ја сам на њему као јахач који се задржи у хладу испод стабла, а затим оде и остави га." (Сунену Тирмизи, Албани га сматра веродостојним у Сахиху сунени Тирмизи)

Од Амра б. ел-Хариса, радијалаху анху, преноси се да је рекао: "Алахов Посланик, салалаху алејхи ве селем, када је умро, иза себе није оставио ни динара ни дирхема, роба нити робињу, нити било шта, осим мазге Ел-Бејда коју је јахао, оружја и комад земље коју је поклонио путницима намерницима." (Сахихул-Бухари)

14. ВЕЛИКОДУШНОСТ И ДАРЕЖЉИВОСТ

Од Сехл ибн Са'да радијалаху анху се преноси да је рекао: Нека жена је донела бурду (огтач).Са'д је питао (остале):"Знате ли шта је бурда?" Речену му је: "То је одећа (која покрива цело тело) подвијених крајева." Жена рече Посланику салалаху алејхи ве селем: 'Саткала сам је својом руком да бих те њом огрнула.' Алахов Посланик салалаху алејхи ве селем ју је узео и изашао је нама, а на њему тај огртач. Неко рече: 'Обуци ме њиме.' Алахов Посланик салалаху алејхи ве селем рече: 'Добро.' Алахов Посланик салалаху алејхи ве селем је сео у меџлис, а затим се вратио,

смотао огртач и послао га њему. Људи му рекоше: 'Ниси добро учинио!' Алахов Посланик салалаху алејхи ве селем га је обукао зато што му је требао, а ти си га затражио, а знао си да он не одбија онога ко затражи.' Он рече: 'Нисам га затражио да бих га обукао него да ми буде ђефин у дану када умрем. Сехл каже, да су му то били његови ђефини.' (Сахихул-Бухари)

15. СНАГА ИМАНА И ОСЛОНАЦ НА АЛЛАХА

Од Ебу Бекра Ес-Сиддика р.а. се преноси да је рекао: “Гледао сам у стопала мушрика који су били изнад наших глава док смо ми били у пећини, па сам рекао – О Аллахов Посланиче, када би само један од њих погледао у своја стопала, ми бисмо били видљиви испод његових стопала.” Мухаммед, саллаллаху алејхи ве селлем, смирено је одговорио: “Ебу Бекре, шта мислиш о двојници са којима је Аллах трећи!?” (Муттефекун алејх)

16. НЕЖНОСТ И ЉУБАЗНОСТ

Ебу Катаде р.а. преноси: “Једне прилике је Алахов Посланик а.с. изашао међу нас, а Умама бинт Ебил-Ас је била на његовом рамену. Клањао је па када би био на руку’у спустио би је, а када би се подигао и њу би подигао.”

(Мутефекун алејх)

17. ОЛАКШАВАЊЕ

Енес р.а. преноси да је Алахов Посланик а.с. рекао: “Доиста када почнем клањати пожелим да одужим с

намазом па чујем плач детета, па због јаке мајчине бриге због плача детета скратим.” (Бухари)

18. БОГОБОЈАЗНОСТ И ПОБОЖНОСТ

Ебу Хурејре р.а. преноси да је Веровесник а.с. рекао: “Некада се вратим својој породици па нађем хурму која је пала на моју постељу. Подигнем је како бих је појео, а затим се побојим да није можда садака па је бацитим.” (Мутефекун алејх – Посланику а.с. је било забрањено да једе садаку)

19. УДЕЉИВАЊЕ

Енес ибн Малик р.а. приповеда: “Када би неко затражио од Посланика а.с. нешто од овосветских ствари што би га приволило да прими Ислам он би то дао. Дошао му је један човек па му је Посланик а.с. дао стадо оваца које би испунило простор између два брда. Овај се човек вратио своме народу и рекао – О народе, примите Ислам, заиста Мухамед удељује небојећи се сиромаштва.”

(Сахиху Муслим)

20. ВОЛЕО ЈЕ САРАДЊУ

Од Аише р.а. се преноси да је рекла када је била упитана: "Шта је имао обичај Посланик, а.с., радити у кући?" Рекла је: "Био је на услузи укућанима, па када би наступио намаз, излазио би да клања.” (Сахихул-Бухари)

Преноси Бера’ бин Азиб р.а.: “Видео сам Веровесника а.с. на дан Хендека како преноси земљу док му се длаци на грудима нису упушале. Ту је био један песник који је цитирао стихове Абдулаха ибн Ревахе р.а.:

*"Алаху да није Тебе ми не би упућени били,
не би зекат делили ни намаз обављали,
па спусти на нас смиреност и учврсти ноге када се с
непријатељом сусретнемо.*

Заиста су они према нама неправду учинили.

*Када желе смутњу ми ту смутњу одбијемо, подижући
глас код ријечи "одбијемо".*

(Мутефекун алејх)

21. ИСКРЕНОСТ

Аиша р.а. говори о Посланику а.с.: "Особина коју је највише презирао је била лаж. Једном је један човек причао у присуству Посланика а.с. и лагао. Није се могао смирити док се овај није покајао".

(Сунену Ет-Тирмизи, шејх Албани га је оценио веродостојним у делу" Сахиха" 2052.)

О његовој искрености сведоче и његови непријатељи, Ебу Џехл који је био један од његових најжешћих непријатеља рекао му је једног дана: "О Мухамеде, ја не кажем да си ти лажов, али се не слажем са тобом у ономе са чиме си дошао и у што позиваш. "Па је Узвишени Алах објавио:

Ми знамо да тебе заиста жалости то што они говоре. Они, доиста, не окривљују тебе да си ти лажац, него неверници поричу Алахове речи. (Ал-Ан'ам 33)

22. ВЕЛИЧАЊЕ АЛАХОВЕ СВЕТОСТИ

Аиша р.а.вели:"Алахов Посланик с.а.в.с. није никада бирао између две ствари,а да није изабрао (ону) лакшу,

осим да то буде грех, па ако би то био грех, био би далеко (најдаље од свих других) од те ствари. И никада се Алахов Посланик, није светио због себе, једино када су Алахове забране кршене па би се светио због Узвишеног Алаха." (Мутефекун алејхи)

23. ВЕДРИНА И НАСМЕЈАНОСТ ЛИЦА

Каже Абдулах бин Ел-Харис:" Нисам видео човека да је био више насмејан од Посланика а.с." (Сунену Тирмизи)

24. ПОВЕРЕЊЕ И ОДГОВОРНОСТ

Његова поузданост и поверљивост су били јединствени. Становници Меке су показивали отворено непријатељство према њему када је јавно почео позивати у Ислам, тлачили су њега и његове следбенике. Упркос непријатељству које је било међу њима, њему су поверавали своје драгоцености и залоге. Поверење које је уживао је достигло врхунац када су га приморали да учини хиџру у Медину након што су га задесиле многе невоље. Наредио је свом амиџићу Алији р.а. да сачека са хиџром три дана јер је хтео да он замени Алаховог Посланика а.с. и врати све еманете и преузете обавезе према својој нарави.
(Сирету ибн Хишам 3/11)

Исти је случај и када је реч о поштовању уговора. Када је склапао уговор са Сухејл бин Амром на дан Худејбије, ради примирја на одређено време, имао је један услов па је рекао Сухејл бин Амр: "И на то да теби од нас неће доћи ниједан мушкарац, па макар био у твојој вери, а да га нећеш нама вратити." Сухејл бин Амр је одбио нагодбу осим уз овај услов. Верници су негодовали, растужили се због тога и приговарали му. У том је ушао, тетурајући се у

оковима, Ебу Џендел ибн Сухејл ибн Амр, који је изашао с горње стране Меке и бацио се међу муслимане. - Мухамеде! - рекао је Сухејл - ово је први на кога си се ти обавезао да ћеш ми га вратити. Тада је Веровесник, с.а.в.с, рекао: “Нисмо још завршили са уговором!” - Бога ми - рече Сухејл - с тобом се онда нисам ништа ни договорио! “Остави ми га”, рече Веровесник, с.а.в.с. - Ја ти га нећу оставити - рече Сухејл. “Напротив, учини то ” , рече Веровесник, с.а.в.с. - Ја то нећу учинити! - рече Сухејл. Тада Ебу Џендел рече: - О муслимани, зар ћу бити враћен идолопоклоницима, а дошао сам као муслиман!? Зар не знате шта сам све доживео!? Био сам због Алаха кажњаван тешком казном!” Алахов Посланик а.с. га је вратио Сухејл бин Амру и испоштовао договор. (Сахихул- Бухари)

Рекао је Посланик а.с. Ебу Џенделу: “Стрпи се и надај се награди, Алах ће теби и онима који су са тобом потлачени дати излаз и утеху. Ми смо склопили примирје са овим народом и између нас и њих постоји уговор којег ми нећемо прекршити.” (Муснед имама Ахмед)

Затим се Веровесник а.с. вратио у Медину. Потом му је дошао Ебу Бесир, Курејшија муслиман, али су Курејшије послале двојицу људи да га затраже. Рекли су: “Држи се обавезе коју си нам дао.” Предао им га је и они су га одвели.

25. ХРАБРОСТ И НЕПОКОЛЕБЉИВОСТ

Каже Алија р.а.: “ Могао си ме видети на дан Бедра, како смо се крили иза Алаховог Посланика а.с., а он је био најближи непријатељу и најјачи од свих.” (Муснед имама Ахмеда)

Када је реч о његовој храбрости ван ратних похода Енес бин Малик р.а. каже о њему: “Посланик, с.а.в.с. је био најбољи, најхрабрији и најдарежљивији човек! Једне ноћи су се становници Медине преплашили, па је једна група кренула у правцу тог гласа. Успут сусретоше Посланика, с.а.в.с., који је већ проверио о чему се ради а јахао је неоседлана Ебу Талхина коња, а на врату му је била обешена сабља, па рече: „Не плашите се, не плашите се!“ Затим рече: “Видели смо га како трчи, или је рекао “трчао је”. (Мутефекун алејх)

Значи имао је коња, а становници Медине су чули некакав глас па су престрављени изашли да виде о чему се ради. Затим су срели Алаховог Посланика а.с. како сам долази из правца одакле су чули глас. Смиривао их је на неоседланом коњу. Ситуација је захтевала брзо реаговање, а имао је сабљу јер му је била потребна. Обавестио их је да је коњ на којем је јахао био брз и није чекао људе да му се придруже, изађу и виде о чему се ради.

У бици на Ухуду Посланик а.с. је консултовао и своје асхабе р.а. па су асхаби били за борбу. Мухамед а.с. је сматрао другачије, али је прихватио њихово мишљење. Асхаби р.а. су се покајали када су видели да он а.с. сматра другачије па Енсарије рекоше: “Вратили смо се Посланику а.с. и рекли – Прихватамо твоје мишљење. На то Посланик а.с. рече: “Не приличи Посланику да одустане од борбе када обуче ратни оклоп.” (Муснед имама Ахмеда, Албани га сматра веродостојним у делу “Ас-Сахиха: 1100)

26. ДАРЕЖЉИВОСТ И ДОБРОТА

Абдулах б. Абас, р.а., је рекао: "Алахов Посланик, с.а.в.с., је био најдарежљивији међу људима, а најдарежљивији је

био у Рамазану, када се Џибрил састајао с њим. Џибрил се састајао с њим сваку ноћ током Рамазана када је заједно с њим учио Кур'ан. Алахов Посланик, с.а.в.с., када би се с њим састао, био је дарежљивији од ветра који доноси плодносну кишу?!" (Муттефекун алејх)

Ебу Зер, р.а., прича: - Када сам једном приликом био са Веровесником, с.а.в.с., улицом Медине он је, угледавши Ухуд, рекао: "Не бих волио да ми се ово брдо претвори у злато и да код мене остане од тога и један неподељен динар дуже од три дана, изузев динара кога бих чувао за плаћање дуга и удељивање људима овако и овако" показујући и десно, и лево, и иза се. (Сахихул-Бухари)

Рекао је Џабир бин Абдулах р.а.: "Алахов Посланик а.с. никада није одбијао онога ко би од њега нешто тражио." (Муттефекун алејх)

27. СТИД

Преноси се од Ебу Сеида Ел-Худрија р.а., да је рекао: "Посланик, с.а.в.с., је био стидљивији од девице у њеној соби, тако да, када би видео нешто што му се не би свидело, знали бисмо то по његовом лицу." (Муттефекун алејхи)

28. ПОНИЗНОСТ

Посланик а.с. је био најпонижнији човек. Када би улазио у џамију не би се разликовао од својих асхаба. Приповеда Енес ибн Малик: "Једне прилике смо седели у џамији са Послаником а.с. па је ушао неки човек на камили. Сишао је и свезао је у џамији, а затим рекао: "Ко је од вас Мухамед?" Посланик а.с. је био наслоњен међу својим асхабима. Рекли смо: "Овај бели човек који је наслоњен..."

(Сахихул-Бухари) Ово је знак да се није истицао и разликовао од својих асхаба и оних с којима седи.

Није му било мрско, нити се охолио да пође са сиромахом, слабашним, или неким ко има неку потребу све док му је не испуни. Преноси се од Енеса, р.а., да је једна жена, од становника Медине, била мало поремећена у памети, па је рекла: - Божији Посланиче, требаш ми нешто! 'О мајко тога и тога' одговорио јој је он, погледај и изабери неки пут, па да ти удовољим потреби!' Затим се с њом издвојио украј пута, све док она није испричала шта је хтела.” (Сахиху Муслим)

29. МИЛОСТ И СУОСЕЋАЈНОСТ (САМИЛОСТ)

Преноси се од Ебу Месуда ел-Енсарија, р.а., да је говорио: - Дошао је неки човек Алахову Посланику, с.а.в.с., и пожалио му се речима: - Тако ми Алаха, заиста ја не присуствујем сабах-намазу због имама који одуговлачи у намазу. Ебу Месуд даље каже: - Никад раније нисам видео Алахова Посланика љућег у његовом саветовању него тада; Рекао је: 'О људи, међу вама, заиста, има оних који џемат разгоне; онај који предводи џемат нека не одуговлачи с намазом, јер иза себе има старих и слабих особа, те оних који имају неку потребу!' (Мутефекун алејх)

Усаме бин Зејд приповеда: Кћер Алаховог Посланика, салалаху алејхи ве селем, поручила је Алејхисселама да јој је дете на умору, те да дође код ње. Алејхисселама ју је поселамио и поручио јој: “Заиста Алаху припада све што узме и све што подари, и код Њега је свакој ствари рок одређен, па јој нареди нека се стрпи имајући на уму да ће и за то бити награђена.” Затим је поново послала по њега, заклињући га да дође. Тада је Алејхисселама пошао, а с њиме су кренули Са'д ибн Убаде, Муаз ибн Џебел, Убеј

ибн Каб, Зејд ибн Сабит и још неколико асхаба, р.а. Дете је дато Алаховом Посланику, салалаху алејхи ве селем, који га узе у наручје док му је душа хроптала, као да је у мешини воде и тада Посланик заплака када га угледа у таквом стању. Са'д ибн Убаде му на то рече: "Шта је то о Алахов Посланиче? Ово је рахмет (самилост) коју је Алах усадио у срца Својих робова. А по једном другом ривајету: ...у срца оних Својих робова које је Он одабрао; заиста је Алах милостив према оним Својим робовима који су самилосни према другима." (Мутефекун алејх)

30. БЛАГОСТ И ПРАШТАЊЕ

Енес бин Малик, р.а, преноси да је једном приликом ишао са Послаником, с.а.в.с, а на њему се налазио неџрански огртач са веома грубим рубовима, па га је стигао неки бедуин и тако јако повукао за огртач да сам видео трагове његових рубова на врату Посланика, с.а.в.с, а затим је рекао: "О Мухамеде, нареди да ми дају од Алаховог иметка који поседујеш!" Посланик, с.а.в.с, се окренуо, насмешио и наредио да му дају одређену своту." (Сахих)

Такође још један од примера блакости Алаховог Посланика а.с. је и хадис од Зејда бин Сеане који је био јеврејски свећеник. Наиме, он је позајмио Посланику а.с. одређени износ који му је био потребан како би придобио нечија срца. Приповеда Зејд: "Два или три дана прије истека рока за враћање дуга Алахов Посланик а.с. је изашао на ценазу једног енсарије, а са њим су били Ебу Бекр, Омер, Осман и скупина асхаба. Када је клањао ценазу пришао је једном зиду и сео на њега. Повукао сам га за крајеве огртача, погледао га љутито и рекао – Зар ми нећеш вратити моје право, о Мухамеде?! Тако ми Аллаха, нисам

знао да ви синови Абдул Муталиба одуговлачите са враћањем дуга а знам вас из дружења с вама!

Даље приповеда Зејд – Погледао сам у Омера бин Хаттаба, превртао је очима од љутње, стрељао ме погледом и рекао: “О Алахов непријатељу! Зар Посланику, а.с., говориш оно што чујем и радиш оно што видим?! Тако ми Онога који га је послао са истином да не мрзим да урадим нешто пре њега пресекао бих ти врат овом мојом сабљом!” Посланик, а.с., је смирено и без журбе гледао Омера, затим рече (пре него му се, осмехујући, обрати): “О Омере, мени и њему је било потребније нешто друго, а не то. Мени си требао наредити да му лепо вратим дуг, а њему да лепо тражи свој дуг.” А затим додаде: “Остало је још три дана до истека рока (дуга)”. Потом је наредио да му се врати његов дуг и још 20 прегрштаја више због страха којег је претрпео.

Омер, р.а., изненађен, поведе човека, и врати му Послаников, а.с., дуг и увећа му за 20 прегршти датула као што му је Посланик, а.с., наредио. (На Зејдовом лицу указа се зачуђеност). Зашто си ми повећао више од мог права? – упита Зејд. А Омер, р.а., му одговори: “Зато што ми је Посланик, а.с., тако наредио као надокнаду због страха којег си претрпео.” Човек тада упита Омера: “Знаш ли ко сам ја?” Не! А ко си ти? – упита Омер? Ја сам Зејд б. Сеане – одговори човек. Рабин? – упита Омер. Да, рабин – одговори Зејд. Омер, р.а., га тада упита: “Шта те је навело па си Посланику, а.с., урадио оно што си урадио и рекао оно што си рекао?” Зејд рече: “О Омере, није остало ништа од знакова посланства а да нисам приметио на његовом лицу када сам га погледао осим две ствари које нисам био испитао: његова благост (попустљивост, толерантност) претеже срџбу а осорост још више повећава његову благост. То сам испитивао код њега. Узимам те за сведока,

о Омере, да сам задовољан Алахом Господаром, Исламом вером а Мухамедом, а.с., Послаником. И узимам те за сведока, о Омере, да је половина мог иметка, а ја сам најбогатији јевреј у Медини, садака за умет Мухамеда, а.с.” Рече Омер – Или некима од њих, јер их не можеш све помоћи. Рекох – Или некима од њих. Омер и Зејд се вратише код Божијег Посланика, а.с., где Зејд изговори: Свједочим да нема другог бога осим Алаха и да је Мухамед, а.с., Његов роб и Његов Посланик.” Тако Зејд поверова у Алаховог Посланика а.с., помогао га је својим иметком, учествовао са њим у многим биткама, а затим погинуо у бици на Тебуку јуришајући напред, Алах му се смиловао. (Сахиху Ибн Хиббан)

Вероватно највећи и најбољи приер његовог праштања се догодио када је ушао и освојио Меку па је сакупио њене становнике који су га на разне начине злостављали и били узрок његовог изгнанства из Меке. Обратио им се када су се сакупили у цамији: “Шта мислите да ћу с вама учинити?” Они рекоше: “Само добро, а ти си племенити брат и син племенитог брата.” А он им рече: “Идите, ви сте слободни!” (Суненул-кубра Бејхеки, а бележи га и Тирмизи)

31. СТРПЉЕЊЕ

Алахов Посланик а.с. је био пример стрпљивости. Пре посланства стрпљиво је подносио обожавање кипова од стране свога народа, а након што је обзнанио своју мисију сабурао је на свим искушењима и недаћама које су му задавали његови сународници, најпре у Меки а затим и у Медини са лицемерима. Био је пример стрпљивости и онда када је изгубио своје најмилије. Преселила му је супруга Хатица и сва деца још за његова живота, осим Фатиме р.а.

Преселио му је амица Ебу Талиб и Хамза р.а. У свим овим ситуацијама је био стрпљив надајући се награди од Алаха џ.ш. Енес ибн Малик, р.а., прича: - Ушли смо са Алаховим Послаником, с.а.в.с., код Ебу Сејфа ел-Кајна, мужа дојиље Ибрахима (сина Посланикова с.а.в.с.), па је Алахов Посланик, с.а.в.с., узео Ибрахима (у наручје), пољубио га и помиришао. Кад смо после тога опет ушли, Ибрахим је издисао, а очи Алахова Посланика, с.а.в.с., су сузиле. Тада му је Абдуррахман ибн Авф, р. а., рекао: - Ти, Алахов Посланиче, (плачеш)! “Сине Авфов, суза је самилост”, рече он. Потом су уследиле и друге (сузе), да би онда Алахов Посланик, с.а.в.с., рекао: “Око (ми само) сузи, а срце тугује, а не говоримо осим оно чиме је задовољан наш Господар. Ибрахиме, ми смо твојим растанком уистину ожалошћени.” (Сахихул-Бухари)

32. ПРАВДА И ПРАВИЧНОСТ

Алахов Посланик а.с. је био праведан у свим стварима и пословима током свог живота праведно примењујући Алахов закон. Аиша р.а. приповеда: “Курејшије су се забринуле због једне жене, Махзумијке, која је нешто украла, па су рекли: ‘Ко ће се за њу заузети код Алаховог Посланика?’ Рекоше: ‘А ко би се на то усудио, осим Усаме бин Зејд, миљеника Алаховог Посланика?’ Па му је Усаме то рекао, а Алахов Посланик му на то рече: ‘Зар ти посредујеш да се не изврши једна од Алахових казни ?!’ Затим је Посланик устао на ноге и почео говорити, па је, између осталог, рекао: ‘Заиста су страдали они који су били пре вас због тога што, када би међу њима украо неки племић, оставили би га некажњеног, а кад би украо неки слабић, они би над њим извршавали казну. Заклињем се

Алахом, када би Фатима, кћерка Мухамедова, украла, ја бих јој сигурно одсекао руку!” (Мутефекун алејх)

33. ПРАВЕДНОСТ И КАДА СЕ РАДИ О СЕБИ

Усејд ибн Худајр приповеда да је неки Енсарија причао и засмејавао људе па га Посланик убоде у бок са дрвеним прутом а он рече: “ Дозволи ми да се ти осветим.” Посланик му рече: “Узврати.” Рече: “О Алахов Посланиче, али ти носиш кошуљу а ја је нисам имао.”Посланик, салалаху алејхи ве селем, тада подиже своју кошуљу а овај га загрли и пољуби његов стомак и рече: “Дражи си ми од оца и мајке, о Алахов Посланиче, ово је оно што сам хтео.” (Сунен Ебу Давуд)

34. СТРАХ ОД АЛАХА

Алахов Посланик а.с. се бојао Алаха више од свих људи и имао највише страхопоштовања према Њему. Ибн Месуд, радијалаху анху, преноси да му је Веровесник, салалаху алејхи ве селем, рекао: “Учи ми Кур’ан!” Ибн Месуд, радијалаху анху, зачуђено је упитао: “Зар да ја теби, Алахов Посланиче, учим Кур’ан, а он се теби објављује?!” (Посланик је одговорио: “Волим слушати када га неко други учи.”) Ибн Месуд, радијалаху анху, каже: “Учио сам му суру Ен-Ниса све док нисам стигао до ајета: **‘А како ли ће тек бити када за сваки народ доведемо сведока, а тебе доведемо као сведока овима!’** (Ен-Ниса, 41) Тада ми је рекао: *‘Доста је!’* Погледао сам у њега, а његове очи су биле пуне суза.” (Мутефекун алејх)

Аиша р.а. каже: ‘Кад би се небо жестоко наоблачило, променио би Алахов Веровесник с.а.в.с. боју лица (пребледео), излазио би и улазио, одлазио и враћао се, а кад

би пала киша, то би од њега отишло. Она му је то споменула а он је одговорио: ' Шта знаш може да буде,(о Аиша), као што је рекао народ Ад: И кад угледаше облак на обзорју, који се према долинама њиховим кретао, повикаше: »Овај нам облак кишу доноси! « - »Не, то је оно што сте пожуривали: ветар који вам болну патњу носи. (Ел-Ахкаф, 24) (Мутефекун алејх)

35. ЗАДОВОЉСТВО И БОГАТСТВО ДУШЕ

Преноси Омер бин Хатаб р.а.: “Ушао сам код Алаховог Посланика, салалаху алејхи ве селем, који је сједио наслоњен на лежају (хасури) сашивену од палминог влакна и није било ништа између њега и тог лежаја, а под главом је имао јастук од грубе тканине, напуњен палминим лишћем. Код његових ногу је било сакупљено лишће мимозе (користило се за штављење), а код главе окачена неуштављена кожа. Видио сам трагове хасуре на његовом боку па сам заплакао. Рече Посланик а.с. – Шта те је расплакало? Одговорио сам: “Римски и перзијски краљеви живе у раскоши, изобиљу, а ти, Алахов Посланик, живиш овако! Тада Посланик, салалаху алејхи ве селем, рече: “*Зар ниси задовољан да њима припадне дуњалук, а нама ахирет?*” (Мутефекун алејх)

36. ЖЕЛЕО ЈЕ СВИМ ЉУДИМА ДОБРО ПА ЧАК И СВОЈИМ НЕПРИЈАТЕЉИМА

Преноси Аиша р.а. супруга Веровесника а.с.: “Питала сам Веровесника а.с. – Јеси ли имао тежи дан од дана Ухуда? Посланик а.с. одговори: Да, Аиша, доживио сам од твог народа (Курејшија) оно што сам доживео, али најтеже што сам доживео је на дан Акабе. Тога дана сам себе изложио

Ибн Абд Јалилу б. Абдулкулали (тражио сам од њега да ме заштити од напада и узнемиравања Курејшија када сам позивао људе у Ислам) па није удовољио мом захтеву. Отишао сам са бригом на лицу. Нисам дошао к себи све до места Карну Сеалиб. Подигао сам главу, а изнад мене је био облак који ме је прекривао. Погледао сам, а у њему је био Џибрил. Позвао ме је и рекао: “Алах Узвишени чуо је говор твога народа, оно што су ти рекли и шта су ти одговорили. Он ти шаље Мелека брда да му наредиш оно што желиш да им уради. Потом ми се обратио Мелек брда, назвао ми селам и рекао – Нареди што желиш. Ако желиш сравнићу над њима два брда изнад Меке? *Посланик, с.а.в.с., одговори:* “Не, већ се надам да ће Алах из њихових кичми извести оне који ће само Њега обожавати и који Му неће ни у чему ширк чинити.” (Мутефекун алејх)

Преноси Ибн Омер: “Кад је умро Абдулах бин Убеј ибн Селул⁶ дошао је његов син Абдулах бин Абдулах Алаховом Посланику а.с. и тражио од њега да му да своју кошуљу како би му послужила за кефине своме оцу, па му Посланик а.с. даде своју кошуљу. Затим га је Абдулах замолио да клања ценазу његовом оцу па је Посланик а.с. устао да му клања ценазу. Затим је устао Омер, повукао за одећу Алаховог Посланика и рекао: “О Алахов Посланиче, зар ћеш њему клањати ценазу, а Алах ти је то забранио?!” Алахов Посланик а.с. одговори: “Алах је мени дао избор.”

⁶ Вођа лицемјера који није штедио труда нити напора како би Аллаховом Посланику а.с. када је обзнанио своју мисију, правио проблеме, сарађивао са јеврејима и мушрицима у ковању завјера и с циљем одвраћања од Ислама и узнемиравања Мустафе а.с. Који је Измишљао разне потворе, изостао из борбе са Аллаховим Послаником а.с. на дан Ухуда и вратио се са својим сљедбеницима, у бици са Бену Мусталик, је говорио - Ако се вратимо у Медину, сигурно ће јачи истјерати из ње слабијег! (Биљежи Хафил Бил-Мехази)

А затим настави: Молио ти опроста за њих или не молио, молио чак и седамдесет пута, па ћу ја молити и више од седамдесет пута.” Рече Омер – Он је Мунафик (лицемер). Па је Посланик а.с. клањао ценазу, а Алах Узвишени је објавио: И ниједном од њих, кад умре, немој молитву обавити, нити сахрани његовој присуствовати... (Ат-Тавбах 84)

Мутефекун алејх

О ЊЕГОВОМ А.С. ОДГОЈУ

1. ЊЕГОВА БЛИСКОСТ И СУЖИВОТ СА АСХАБИМА

Надамо се да ће нам ово помоћи да што боље и потпуније упознамо цели његов живот, како приватни тако и јавни, јер је Мухамед а.с. пример и узор који се треба следити у свему. Рекао је Џерир ибн Абдулах: “Одкад сам примио Ислам Посланик а.с. ме никада није одбио и никада ме није сусрео, а да ми се није осмехнуо. Пожалио сам му се како не могу стабилно јахати па је ставио своју руку на моја прса и рекао: “Алаху учврсти га и учини га упућеним и оним који ће упућивати (друге).” (Мутефекун алејх)

Посланик а.с. се шалио и забављао са својим асхабима на примерен начин. Енес б. Малик р.а. каже: “Веровесник, салалаху алејхи ве селем, био је најдоброћуднији човек. Ја сам имао брата којег су звали Ебу Умејр; мислим да је био престао с дојењем. Посланик, салалаху алејхи ве селем, када би долазио, говорио би: ‘О Ебу Умејре, шта је урадио *Нугајр*’, славуј с којим си се играо?’ (Мутефекун алејх)

Алахов Посланик а.с. своју шалу није ограничавао само на речи већ се шалио и у поступцима. Енес бин Малик каже да је неки бедуин, номад из пустиње, који се звао Захир бну Харам, када би долазио у Медину, увек би доносио неки поклон Алаховом Посланику, с.а.в.с., из пустиње, а Посланик, с.а.в.с., би га заузврат наградио пре повратка кући. Захир је био човек неугодног и нелепог изгледа, али Посланику, с.а.в.с., био је веома драг, па би за њега рекао: "Захир је наша пустиња, а ми смо његов град." Једне прилике док је Захир на пијаци продавао своје ствари које је донио са собом, Алахов Посланик, с.а.в.с., му се прикраде иза леђа, обухвати га рукама, а да га Захир није видео. "Ко је то, пусти ме да се окренем", рече Захир, а уто

препозна да је то Алахов Посланик, с.а.в.с., па му се препусти, и своја леђа још више наслони на његова прса . Посланик, с.а.в.с., тада рече: "Ко ће купити овог роба?", а Захир рече: "Алахов Посланиче, видећеш да сам јефтин (безвредан)." На то му Посланик, с.а.в.с., одговори: "Али ти си код Алаха скуп." (Сахиху Ибн Хибан)

Алахов Посланик а.с. се увек саветовао са својим асхабима и прихватао њихово мишљење у стварима које нису објава. Каже Ебу Хурејре р.а. : “Нисам упознао човека који се више саветовао и договарао са својим друговима од Алаховог Посланика а.с.” (Сунену Тирмизи)

2. ПОСЕТА БОЛЕСНИКУ БИЛО ДА СЕ РАДИ О МУСЛИМАНУ ИЛИ НЕМУСЛИМАНУ

Алахов Посланик а.с. се стално распитивао и интересовао за своје асхабе, па када би чуо да је неко од њих болестан пожурио би да га обиђе са својим асхабима. Своје посете болесницима није ограничавао само на муслимане већ је тако поступао и са болесницима који су немуслимати. Енес преноси да се жидовски дечак који је служио Веровесника а.с. разболио. Веровесник а.с. му оде у посету, седе поред главе и рече: “Прими Ислам.” Дечак погледа у свога оца, који је био поред његове главе који му рече: “Послушај Ебу-л-Касима а.с.” И дечак прими Ислам. Кад је Веровесник а.с. изашао рече: “Хвала Алаху који га је спасио Ватре.” (Сахихул-Бухари)

3. ЗАХВАЉИВАО БИ И НАГРАЂИВАО ЗА УЧИЊЕНО ДОБРО

Рекао је Алахов Посланик а.с.: “Ко затражи од вас заштиту у име Алаха заштитите га. Ко од вас затражи нешто у име

Алаха дајте му. Ко вас позове одазовите му се. Ко вам учини какво добро наградите га за то, а ако то не можете довите за њега да бисте знали да сте му узвратили на добро.”

(Сунену Еби Давуд)

Рекла је Аиша, његова супруга р.а. о њему с.а.в.с.:

“Алахов Посланик а.с. је примао хедије и награђивао (тј.узвраћао) за њих.” (Сахихул-Бухари)

4. ЉУБАВ ПРЕМА СВЕМУ ШТО ЈЕ ЛЕПО И ПРИЈАТНО

Рекао је Енес р.а.: “Нисам никада дотакао ни свилу ни кадифу мекшу од Ресулулахове (Посланикове) руке. Ни амбер ни миск нису боље мирисали од мириса Ресулулахове коже.” (Мутефекун алејх)

5. ВОЛЕО ЈЕ ДА СЕ ЗАУЗМЕ У СВАКОЈ СИТУАЦИЈИ ЗА ДОБРУ И ИСПРАВНУ СТВАР

Причао је Ибн Абас: “Беририн муж био је роб којем је било име Мугис. Као да га сада гледам како иде за њом плачући толико јако да су му се сузе сливале низ браду. Посланик, салалаху алејхи ве селем, тада је рекао Абасу: ‘Абасе, зар се не чудиш Мугисовој љубави према Берири и Беририној мржњи према њему?’ Потом је Посланик, сллалаху алејхи ве селем, рекао (Берири): ‘Да ли би се вратила (своме мужу) он је отац твог детета?’ ‘Наређујеш ли ми то, Алахов Посланиче?’, упита она. ‘Не, него се само заузимам за њега!’ ‘Немам ја никакве потребе за њим!’, рече Берира.” (Сахиху Ибн Маџе)

6. САМ ЈЕ СЕБЕ СЛУЖИО

Рекла је Аиша р.а. када је била упитана шта је радио Посланик а.с. у кући: “Био је попут осталих људи – прао би своју одећу, музао би овце и сам себе служио.” (Сахиху Ибн Хибан)

Племенитост његовог понашања огледала се у томе што није служио само себе већ је и другима био на услузи. Од Аише, његове супруге, р.а. се преноси да је рекла када је била упитана о њему с.а.в.с.: "Шта је имао обичај Посланик, а.с., радити у кући?" Рекла је: "Био је на услузи укућанима, па када би наступио намаз, излазио би да клања." (Бухари)

КОРЕКТНЕ ИЗЈАВЕ

- Каже немачки песник Гете: “Тражио сам у историји узвишени пример (идеал, узор) за човека (највеличанственијег човека) па сам га нашао у арапском Веровеснику Посланику Мухамеду а.с.”⁷

- Рекао је проф. Кит Мур у својој књизи “Тхе девелопинг хуман”: “Не видим никакве препреке у прихватању чињенице да је Кур’ан Алахов говор, јер описи ембриона који се спомињу у Кур’ану не могу бити продукт научне спознаје у 7. веку. Једини разуман и логичан закључак је да су ови описи објављени Мухамеду а.с. од Алаха.”⁸

- Рекао је Вилијам Џејмс Дурант у својој књизи “Историја цивилизације”, у 11. тому: “Ако бисмо судили по величини утицаја великана на људе онда можемо рећи да је посланик муслимана Мухамед а.с. највећа историјска личност. Обуздао је нетолеранцију, пристрасност и сујеверја, уздигао се изнад јудаизма, хришћанства и старе вере свога народа лаком, јасном и снажном вером која је опстала до данашњег дана, а то је без сумње огромна снага и моћ.”⁹

⁷ Мухаммед Усман Усман: Мухаммед (а.с.) фил-адабил-илмијјетил-мунсифех (Мухаммед у непристраној знанственој литератури), стр. 20

⁸ Професор анатомије и ембриологије на универзитету у Торонту у Канади/ из књиге „Рабихту Мухаммеден ве лем ухсирал-месих“ –Др. Абдул-Му’ти Ад-Далати

⁹ „Рабихту Мухаммеден ве лем ухсирал-месих“ –Др. Абдул-Му’ти Ад-Далати

- Рекао је Џорџ де Тулуз у својој књизи “Живот”: “Доиста је сумња у Мухамедово посланство сумња у Божанску моћ која обухвата сва створења.”¹⁰

- Учењак Херберт Велс каже у својој књизи “Веровесник Посланик истине”: “Највећи доказ истинитости Посланика а.с. је чињеница да први који су му поверовали је његова породица и њему најблискији људи, јер они су знали све његове тајне па да су сумњали у његову искреност не би му поверовали.”¹¹

- Оријенталист Хејл у својој књизи “Цивилизација арапа” каже: “Није ми познато у историји човечанства да се нека вера проширила таквом брзином као што је то случај са Исламом. Мухамед се појавио да уједини умет, успоставио је покоравање Алаху с.в.т. на Земљи, ударио темеље правди и социјалној једнакости и успоставио систем, равнотежу, послушност и снагу у народима који нису знали осим за анархију.”¹²

- Рекао је шпански оријенталиста Жан Лик у својој књизи “Арапи”: “Немогуће је боље описати живот Мухамеда а.с. од онога како га је описао Алах:

А тебе смо само као милост световима послали. (Ал-Анбија’ 107)

Мухамед је био истинска милост и ја га благосиљам жудњом и чежњом.¹³

¹⁰ Ибид. („Рабихту Мухаммеден ве лем ухсирал-месих“ –Др. Абдул-Му’ти Ад-Далати)

¹¹ Ибид. („Рабихту Мухаммеден ве лем ухсирал-месих“ –Др. Абдул-Му’ти Ад-Далати)

¹² Ибид. („Рабихту Мухаммеден ве лем ухсирал-месих“ –Др. Абдул-Му’ти Ад-Далати)

¹³ Ибид. („Рабихту Мухаммеден ве лем ухсирал-месих“ –Др. Абдул-Му’ти Ад-Далати)

- Бернард Шо у својој књизи “Ислам након сто година” каже: “Свет ће у потпуности прихватити Ислам. Ако то не учини отворено и јавно онда ће тајно. Доћи ће дан када ће Запад прећи на Ислам. Столећима се на Западу читају књиге о Исламу које су пуне лажи. Написао сам књигу о Мухамеду, али је била заплењена (одузета) јер је излазила из оквира енглеске традиције.

ЖЕНЕ АЛАХОВОГ ПОСЛАНИКА А.С.

Алахов Посланик а.с. је имао 13 жена након смрти своје супруге Хатице р.а. Све су биле удовице у годинама осим Аише р.а. коју је оженио као девицу. Шест од њих су биле од Курејшија, једна жидовка, а остале су биле од осталих арапских племена. Имао је и једну робинју, Марију коптикињу р.а. која му је родила сина Ибрахима. Њу је Посланику а.с. поклонио намесник Александије Мукавкис. Рекао је Посланик а.с.: “Освојићете Египат. А то је земља у којој се често спомиње карат¹⁴. Када га освојите, поступајте лиепо према његовим становницима, јер су они штићеници Исламске државе а и родбина су или је рекао - јер су они штићеници Исламске државе и тазбина су.” (Сахиху Муслим)

Такође је рекао: “Када победите копте (становнике Египта) са њима лепо поступајте јер су они штићеници Исламске државе а и родбина.” (Мусаннеф Абдуразак)

Ез-зухри каже: “Родбина због Хаџер, мајке Исмаила а.с., штићеници Исламске државе због Ибрахима, сина Посланика а.с. .”

Алахов Посланик а.с. је имао оволико жена из следећих разлога:

1. Верских, тј. шеријатских као што је била његова женидба са Зејнеб бинт Цахш радијаллаху анха. За време цахилијјета арапи су забрањивали женидбу са женом посинка,¹⁵ јер су веровали да је жена посинка исто што и

¹⁴ Тј. људи у њој често спомињу, у међусобним пословима, вредност златног динара, али се мисли (у објашњењу хадиса) да је то народ, који је бедан и подао или говори покварено и бестидно. (оп.прев.)

¹⁵ Пре него је Ислам забранио посиновљавање Зејда су звали Зејд син Мухамедов па је Алах објавио: **Зовите их по очевима њиховим, то је**

жена рођеног сина, па је Алахов Посланик а.с. оженио Зејнеб (након што ју је Зејд развео) како би докинуо цахилијетску забрану. Рекао је Узвишени Алах:

И пошто је Зејд с њој живео и од ње се развео, Ми смо је за тебе удали како се верници не би устручавали више да се жене женама посинака својих кад се они од њих разведу – како Алах одреди, онако треба бити. (Ал-Ахзаб 37)

2. Политичко-дипломатских ради интереса да'ве (ширења Ислама), уједињавања (зближавања) срца, као и придобијања наклоности племена. Посланик а.с. је био у тазбинском односу са највећим племеном Курејшија, као и са најјачим арапским племеном. И својим асхабима је наређивао да овако поступају па је рекао Абдуррахману ибн Авфу када га је послао у Думатул-Цендел: “Ако те послушају ожени ћерку њиховог краља.” (Тарихут-Табери 2/126)

Рекао је Цл. Цахан¹⁶: “Можда ће неки аспекти Посланиковог а.с. живота у нама изазвати забуну следећи наше савремене менталитете. Потврђено је да се воде расправе и полемике о Посланиковим а.с. овосветским прохтевима које се заснивају на томе што је након смрти Хатице р.а. оженио девет жена. Међутим, сигурно је да иза већине ових бракова стоји политичка позадина с циљем да се придобију неки угледници и огранци неких племена.

код Алаха исправније. А ако не знате имена очева њихових, па, браћа су ваша по вери и штићеници су ваши.(Ал-Ахзаб 5)

¹⁶ Рођен је 1909. године, а дипломирао је на универзитету у Сорбони. Именован је за предавача у школи источњачких језика у Паризу, а затим и за професора на Филозофском факултету за књижевност на универзитету у Стразбуру 1945. године. Из књиге „Рекли су о Исламу“ – Др. Имадуддин Халил, 126. страна

Осим тога, арапски менталитет признаје и потврђује људску природу коју човек испољава онако како га је створио Алах с.в.т.”

3. Социјалних разлога као што је случај са женама неких асхаба који су преселили на путу ширења Алахове вере. Знајући да су оне биле у годинама оженио их је из милости, љубазности и почасту према њима и њиховим мужевима.

Рекла је италијанска списатељица Л. Вецциа Ваглиери¹⁷ у својој књизи “Одбрана Ислама”: “Мухамед а.с. је у својој дугој младости када је имао најјачи сексуални нагон и упркос томе што је живео у друштву какво је арапско у коме је брак као друштвена институција био скоро изгубљен, и где је вишеженство било правило, а развод брака се лако давао. Упркос свему овоме оженио је само једну жену Хатицу р.а. која је од њега била пуно старија док је он имао 25 година. Оженио је из искрене љубави и није женио другу све док није умрла и док није напунио 50 година. Сваку жену је оженио или из политичких, или социјалних разлога с циљем да на тај начин отвори нови пут за ширење Ислама, да онима које су биле чувене по својствима богобојазности укаже почаст или да успостави тазбинске везе са неким клановима и племенима желећи да на тај начин отвори нови пут за ширење Ислама. Изузетак је Аиша р.а. Дакле, Мухамед а.с. се није женио девицама, младим и лепим девојкама, па може ли се онда рећи да је био похотан?! Био је човек, а не Бог. Такође, због љубави према деци се изнова женио. Поред тога што није имао довољно средстава да преузме на себе терет тако огромне породице увек се држао пута потпуне једнакости према

¹⁷ „Рекли су о Исламу“ – Др. Имадуддин Халил

свима и никада се није дистанцирао од било које од њих. Увек је поступао у складу са суннетом претходних посланика а.с. као што је био Муса и други за које се нико од људи не противи што су имали више жена. Да ли то треба бити разлог да не знамо појединости и детаље њиховог живота док о породичном животу Мухамеда а.с. знамо све.”

Томас Карлајл¹⁸, познати енглески писац, каже о Мухамеду а.с. у својој књизи “Хероји”: “Мухамед није био похотан без обзира што га за то оптужују неправедно и из непријатељства према њему. Највећу грешку и неправду чинимо када га сматрамо пожудним и похотним човеком. Они му не могу ништа осим да подигну прашину лажи и подмуклости. А не ваља тако! Мухамед а.с. нема ништа са лажима, подмуклошћу и дволичношћу.”

¹⁸ „Rekli su o Islamu“ – Dr. Imaduddin Halil

НЕКИ ОД ЛОГИЧКИХ ДОКАЗА ПОСЛАНСТВА МУХАМЕДА А.С.

КУРАНСКИ ДОКАЗИ

Каже Алах с.в.т. у Својој Часној Књизи:

Мухамед није родитељ ниједном од ваших људи, него је Алахов посланик и последњи веровесник (Ал-Ахзаб 40)

И радосну вест је донио Иса а.с. о посланству Махамедовом а.с. у Инџилу, па каже Алах с.в.т.:

А када Иса, син Мерјемин, рече: "О синови Израилови, ја сам вам Алахов посланик да вам потврдим пре мене објављени Теврат и да вам донесем радосну вест о посланику чије је име Ахмед, који ће после мене доћи" – и кад им је он донео јасне доказе, они рекоше: "Ово је права враџбина!" (Ас-Сафф 6)

И каже Алах с.в.т.:

Онима који ће следити Посланика, Веровесника, који неће знати читати ни писати, којег они код себе, у Теврату и Инџилу, записана налазе, који ће од њих тражити да чине добра дела, а од одвратних одвраћати их, који ће им лепа јела дозволити, а ружна им забранити, који ће их терета и тешкоћа које су они имали ослободити. Зато ће они који буду у њега веровали, који га буду подржавали и помагали и светло по њему послано следили – постићи оно што буду желели. (Ал-А'раф 157)

ДОКАЗИ ИЗ ПОСЛАНИКОВОГ А.С. СУНЕТА (ПРАКСЕ)

Рекао је Посланик а.с.: „Пример мене и посланика пре мене је као пример човека који гради кућу, украшава је и

улепшава, изузев ћошка где недостаје цигла. Људи је обилазе и дивећи се говоре: “Када би само имала још ова цигла, била би потпуна?!” Каже: “Ја сам та цигла и ја сам последњи посланик!” (Мутефекун алејх)

ДОКАЗИ ИЗ ПРЕТХОДНИХ ОБЈАВА¹⁹

Ата’а ибн Јесар преноси: “Срео сам Абдулаха ибн Амра ел-Аса р.а. и рекао му: “*Кажи ми о опису Алаховог Посланика, с.а.в.с., у Теврату*”, а он ми је одговорио: “*Да! Тако ми Алаха, он је описан у Теврату као сто је описан и у Кур’ану: ‘О Веровесниче, Ми смо те послали као сведока и доносиоца радосних вести и као посланика који опомиње’* (33:45), и као заштита Арапима (тј. неписменима) и као заштиту слабима. Ти си Мој роб и Мој посланик, твоје име је Мутекеил (једно од имена Алаховог посланика Мухамеда с.а.в.с. а значи онај који се ослања само на Алаха ц.ш.) Он неће бити лошег ахлака нити грубог говора осоран и грубог срца, нити онај који јавно (на пијацама) подиже глас на људе. И не узвраћа на слабо (дело) са slabим (делом), веч опрашта и прелази преко тога што му се уради. Алах га неће усмртити све док преко њега не успостави народ (милет) из којег ће нестати ширк а учврстиће се тевхид (монотеизам), па да кажу: ‘Нема бога осим Алаха!’, и док преко њега не отвори излечи запечаћена окорела срца (због таме ширка), уши које не чују (позив добра) и очи које не виде (истину).” (Сахихул-Бухари)

¹⁹ Читалац треба знати да ми не прихватамо све што се наводи у овим цитатима из Теврата и Инцила, већ смо их навели као доказ јеврејима и хришћанима из њихових књига у које они верују.

Проф. Абдул-Ахад Давуд²⁰ каже: “Покушао сам да се у мојим расправама ослоним на неке делове светих књига око којих се ретко расправља са језичког аспекта. Нећу се служити латинским, грчким или арамејским зато што је то бескорисно, већ ћу навести текст из оригиналног примерка који је издат од стране “Британског и страног библијског друштва”. Прочитајмо следеће речи које се наводе у “Поновљеном закону” у Теврату, (18. поглавље, 18. стих): “Подигнућу им пророка између њихове браће, као што си ти. Ставићу своје речи у његова уста...”

Ако се ове речи не односе на Мухамеда онда се оне нису ни оствариле. Иса а.с. никада није тврдио да ово указује на њега, а његови помагачи (апостоли) су били истог става и они ишчекују повратак Иса а.с. по други пут како би се остварило пророчанство. Оно што је све до сада сигурно и неоспориво је да прва појава Иса а.с. није оно што се наговештава да ће доћи у стиху (цитату) “Подигнућу им пророка као што си ти”. Такође, повратак Исаа по други пут тешко да се може подвести под контекст и значење наведеног цитата. Црква верује да ће се Иса појавити као судија, а не као неко са новим законом (шеријатом), док је “обећани” онај који ће донети сабране законе у десној руци.

Негирајући тврдњу да се ради о Посланику друго посланство приписују Мусау а.с. У сваком случају, оно што пуно помаже када говоримо о “Божијој светлости из Фарана”, а то су брда Меке, су речи које се наводе у Теврату, Поновљени закон, 33. поглављу, 2. стиху: Он је рекао: „Господ је дошао са Синаја, обасјао их је са Сеира, засјао је с фаранских брда. С њим су биле небројене

²⁰ „Мухамед у светим књигама“ – Проф. Абдул-Ахад Давуд. Био је жидов, књига је издата у Катару.

хиљаде светих анђела, а у десној руци сабрани листови њиховог вјерозакона.”

У цитату се светлост господара пореди са светлошћу Сунца “Господ је дошао са Синаја, обасјао их је са Сеира”, али засијала је слава с фаранских брда где ће се са њим појавити хиљаде светих анђела и носиће у десној руци верозакон за њих. Нико од израилићана укључујући и Исаа није имао никакве везе са фаранским брдима, осим Хаџер (жена Ибрахима а.с. обишла седам бунарева и након тога се настанила у Фарану (Меканским брдима).

Постање, 21. поглавље, 21. стих: “Он се настанио у пустињи Фаран, а мајка му је довела жену из египатске земље.” Од Исмаиловог првог детета Кајдара (Кидара) “Аднана” воде порекло потомци арапа који су се настанили у фаранским брдима и сматрали то својом домовином. Мухамед а.с., је као што је свима познато, из лозе Исмаила а.с. и његовог сина Аднана. Затим се након извесног времена појавио као Посланик у фаранским (Меканским) брдима, па је освојио Меку са десет хиљада верника и дошао са сабраним шеријатом своје народу. Зар ово није пророчанство (најављено посланство) које је споменуто и које се остварило дословце?? Затим пророчанство које је од посебне важности уз напомене:

“ Бог стиже из Темана, а Светац с планине Парана! Величанство његово застире небеса, земља му је пуна славе.” (Хабакук 3:3) Реч хамд (слава) овдје има важно значење, јер само име Мухамед значи мемдух из речи хамд је изведено име Мухамед што значи мемдух – хваљен, а поред тога становници фаранских брда су арапи којима је обећана објава).

11 Свети из места у којима живе Кидарови синови, чија слава прекрива небеса и земљу, хваљен нека је Нека кличу

радосно они који живе у стеновитим крајевима (које су настанили Кидарови – Аднанови – синови). Нека кличу становници Села (главни град Едома) људи с горских врхова.

12 Нека дају славу Господу и величају га, нека објављују и шире његову хвалу на арапским острвима.

13 Господ ће као јунак изаћи. Као ратник ће распламсати свој жар. Повикаће, пустиће ратни поклич, биће моћнији од својих непријатеља. (Изаија 42/11-13)

У вези са овом темом имамо два друга, веома важна пророчанства где се спомиње Кидар, тј. Аднан, где се наводи:

1 „Устани, засветли, јер је дошла твоја светлост, и Господња слава је засјала над тобом.

2 Јер, ево, мрак ће покрити земљу и густа тама народе, а над тобом ће засјати Господ, и његова слава видеће се над тобом.

3 Народи ће ићи ка твојој светлости и цареви ка сјају којим блисташ.

4 Подигни очи и погледај унаоколо! Сви се скупљају и долазе к теби. Издалека долазе

твоји синови и твоје кћери које су неговане, и у наручју ношене.

5 Тада ћеш гледати и блистаћеш, твоје ће срце заиграти од велике радости, јер ће се к теби упутити морско благо, теби ће доћи богатство народа.

6 Мноштво камила прекриће те, младе камиле из Мадидјана и Ефе. Доћи ће сви из Саве. Донеће злато и тамјан. Они ће објављивати Господње хвале.

7 Сва кидарска стада скупиће се к теби. Служиће ти навајотски овнови. Као угодна жртва доћи ће на мој олтар, а ја ћу украсити свој дивни дом... (Исаија 60/1-7)

У другом пророчанству стоји:

13 Објава против пусте равнице (земље арапа): „У шуми у пустој равници проводићете ноћ ви, дедански каравани.

14 Изнесите воду пред онога ко је жедан! Становници земље Теме, изађите с хлебом пред бегунца.

15 Јер они беже од мачева, од извученог мача, од натегнутог лука, од жестоког рата.

16 Јер ми је овако рекао Господ: ‘За највише годину дана, као што је најамничка

година, нестаће сва кидарска слава.

17 А од многих стрелаца, храбрих кидарских синова, мало ће остати...

Прочитајте ова пророчанства у Исаији, једном од јеванђеља у Теврату која говоре о доласку Божије светлости са фарана.

Дакле, Исмаил је живео у фаранским брдима где му се и родио син Кидар (Аднан) који је отац и главни предак арапа. Записано је о деци Кидаровој (Аднановој) да ће им доћи објава од Алаха и која ће почети код светог олтара (Божије куће) у време када је неправда испунила Земљу столећима. Након тога, баш на том парчету земље ће примити светло од Господара, а када се то деси и сва слава припадне Кидару долазиће му издалека славећи јунаке његових потомака. Након што се све то догоди мора нестати у току једне године услед бежања пред исуканим сабљама и затегнутим луковима. Да ли све ово алудира на

неког другог из фарана, а не на Мухамеда?! (Погледати “Књига пророка Авакума” 3. поглавље)

Мухамед а.с. је од потомака Исмаила и његовог сина Кидара (Аднана) који се настанио у пустињи Фарану, а Мухамед а.с. Божијом објавуом у време када је неправда испунила земљу. Преко њега је заблистала Божанска свјетлост у Фарану. Мека је једини град у којем се слави име Господара у Његовој кући. Такође, Кидар је примио објаву (а то је Мухамед) који је био нападан и прогањан од стране свог народа па је био приморан да учини хиџру из Меке. Погодила га је жеђ док је бежао од исуканих сабљи и затегнутих лукова. Годину дана после бекства сусрео се са потомцима Кидара на Бедру где се догодила прва битка између Мекелија и Посланика а.с. После ове битке потомци Кидара су били сломљени (они који су носили лукове и стреле), а са поразом и њихова слава је била уништена. Пошто није било посланика они су прихватили објаву и испунили сва ова пророчанства. Па да ли након свега овога значи да се ова пророчанства још увек нису остварила? Такође, кућа Господара у којој ће се славити Његово име на коју се алудира у 60. поглављу у 7. стиху је Алахова света кућа – Ка’ба у Меки, а не црква спаситеља како тврде хришћански коментатори. Стада Кидара која се спомињу у 7. стиху не могу се довести у везу са црквом спаситеља. Чињеница је да су села и становници који следе Кидара једини људи на овом свету који нису од тада под утицајем цркве спаситеља. Такође, хиљаде светих (тј.војника) које се спомињу у Поновљеном закону (33. поглавље) је од великог значаја. “Алах је обасјао својим светлом са Фарана и са тим светлом је дошло десет хиљада светих (тј. војника)”. Ако прочитате сву историју у вези са Фаранским планинама нећете наћи ниједан други догађај осим овог који је пред вама, а то је освајање Меке када је

Посланик а.с. ушао у њу на челу са десет хиљада верника и својих следбеника из Медине. Вратио се у Алахову кућу са верозаконом у десној руци који обухвата све остале верозаконе и докида их. “Барклит” – дух истине којег је наговестио Иса а.с. није нико други до Мухамед а.с. Погрешно је сматрати, да је он свети дух како га називају по теолошким схватањима, јер Иса каже –Он је вама прикладан, а ја ћу отићи далеко, јер ако то не одем далеко учиним Барклит вам неће доћи. Међутим, онда када сам ја отишао послао сам га вама. Ове речи јасно значе да ће Барклит доћи након Месије (Исаа) и да он није био са њим када је изговорио ове речи. Да ли можемо закључити да је Месија (Иса) био лишен светог духа ако је долазак светог духа условљен одласком Месије? Осим тога, начин на који га је Месија (Иса) описао даје нам до знања да се ради о човеку, а не о духу: “Он неће говорити сам од себе, него ће говорити људима оно што је чуо”.

Да ли ћемо онда морати да закључимо да су Бог и свети дух били два различита бића и да ће свети дух говорити о себи и ономе што је чуо од Бога? Речи Месије јасно указују на оног којег ће Бог послати и назива га духом истине, а такође и Кур’ан на исти начин говори о Мухамеду а.с. па каже Узвишени:

А није тако, он Истину доноси и тврди да су сви посланици истину доносили.

(Ас-Саффат 37)

ДОКАЗИ ИЗ ИНЦИЛА

У инцилу постоји велики број доказа који јасно говоре о доласку и посланству Мухамеда а.с. или спомињу нека од његових дела.

Јеванђеље по Јовану

20 А он је признао, није затајио, него је признао: „Ја нисам Христос.”

21 На то су га они упитали: „Шта си онда? Јеси ли Илија?” Он је одговорио: „Нисам.” „Јеси ли пророк којег очекујемо?” Одговорио је: „Нисам!”

22 Тада су му рекли: „Ко си онда? Реци, да можемо одговорити онима који су нас послали. Шта ти кажеш о себи?”

23 Одговорио је: „Ја сам глас онога који виче у пустињи: ‘Поравнајте пут Господу’, као што је рекао пророк Исаија.”

24 А ти који су били послати били су од фарисеја.

25 Они су га упитали: „Зашто онда крштаваш ако ниси Христос ни Илија ни Пророк којег ишчекујемо?”

Споменути пророк у овом тексту није Иса а.с. већ Мухамед а.с. јер је Јован позивао и покрштавао за време Иса а.с. и наговестио долазак пророка (веровесника).

У истом јеванђељу 14-16 Иса а.с. је рекао: “Тражићу од оца да вам да (одреди) другог који ће с вама остати заувек...”

У инцилу речи Парацалон (Славни), Парацлете (Угледни), Перицлутос (Похваљени) долазе у значењу Ахмед – хваљен. Реч Ахмед је једно од имена Мухамеда а.с. и спомиње се у Кур’ану, у сури Сафф.

Преноси се у Инцилу (Барнаба 112: 16-80) да је Иса а.с. рекао: “Због тога што ће ме Бог уздићи са Земље, замениће ме другим, ишчекиваним, тако да ће свако помислити за

њега да сам ја. И још нешто, све док зло не умре ја ћу дуго времена остати на свету у тој срамоти. Међутим, када дође Божији посланик Мухамед, Господ ће отклонити од мене ту мрљу.²¹

У истом јеванђељу у 39. поглављу се наводи: “ Адам, скочивши на своје ноге, виде у ваздуху натпис који је сијао као Сунце, а писало је: ”ПОСТОЈИ САМО ЈЕДАН БОГ, А МУХАМЕД ЈЕ ПОСЛАНИК БОЖИЈИ”. Затим са очинском љубављу први човек пољуби те речи, и протрља своје очи и рече: “Нека је благословљен тај дан кад ти будеш дошао на свет”.²²

²¹ „Рекли су о Исламу“ – Др Имадуддин Халил, стр. 93

²² „ Рабихту Мухаммеден ве лем ухсирал-месих“ –Др. Абдул-Му'ти Ад-Далати

МНОШТВО ЛОГИЧКИХ ДОКАЗА О ИСТИНИТОСТИ ЊЕГОВОГ ПОСЛАНСТВА И ВЕРОВЕСНИШТВА

1. Посланик Мухамед а.с. је био неписмен и није знао читати, нити писати у свом неписменом народу. Било је врло мало оних међу њима који су знали писати како не би неко посумњао у објаву која је стизала Мухамеду а.с. тврдећи како је од некога преписао. Рекао је Узвишени:

Ти пре ње ниједну књигу ниси читао, а ниси је ни десном руком својом писао; иначе, посумњали би они што лажи говоре. (Ал-Анкабут 48)

Мухамед а.с. је дошао са нечим чему се арапи нису могли супроставити, фасцинирао их је својом елоквентношћу и речитошћу. Његова вечна му'џиза је била Кур'ан који му је објављен. Рекао је Алахов Посланик а.с.: “Сваком веровеснику су дате му'џизе (наднаравна дела) како би му људи поверовали. Оно што је мени дато је објава (Кур'ан) и надам се да ћу ја бити веровесник са највише следбеника на Судњем дану.” (Мутефекун алејх)

И поред тога што је његов народ био познат по речитости и оштроумности, Кур'ан их је изазвао да дођу с нечим попут њега, а затим их је изазвао да дођу са једном суром сличном њему, па каже Узвишени:

А ако сумњате у оно што објављујемо робу СвOME, начините ви једну суру сличну објављеним њему, а позовите и божанства ваша, осим Алаха, ако истину говорите. (Ал-Бакарах 23)

Чак је изазвао и сва створења па каже Алах с.в.т.:

Реци: "Кад би се сви људи и цини удружили да сачине један овакав Кур'ан, они, такав као што је он, на би сачинили, па макар једни другима помагали."

(Ал-Исра' 88)

2. Континуитет и опстанак његове мисије упркос свим потешкоћама на које је наилазио, догађајима који су се одиграли између њега и његовог народа који су кулминирали до те мере да је било наређено његово убиство, а самим тим и окончање његове мисије. Међутим, он је наставио позивати у веру са којом је послат и стрпљиво је подносио све што га је задесило од искушења, мука, прогона од стране свога народа на путу ширења вере Алаха Узвишеног. Да је био лажљивац и симулант – Боже сачувај да Мухамед с.а.в.с. то буде – оставио би своју мисију бојећи се за свој живот када је видео да се његов народ ујединио против њега у настојању да га убију и окончају његову мисију. Рекао је Др. М..Х. Дуррани:²³ "Доиста овај иман (веровање), огромно залагање, непоколебљивост и одлучност којима је вођен Мухамед а.с. довели су га до коначне победе. То је очигледан доказ његове искрености у свом позиву. Да је у његовој души постојала и најмања сумња или недостатак, никада не би могао да издржи пред олујом, која је трајала пуних 20 година.. Да ли је после овога потребан доказ његове потпуне искрености у намери, устрајности, у моралу и узвишености душе? Сви ови фактори неминовно доводе до неизбежног закључка, а то је да је овај човек уистину Божији Посланик, а то је Мухамед а.с. Био је узор са својим изврсним особинама, најбољи пример врлине и

²³ Један део свог живота провео је радећи као пастор у цркви у Енглеској од 1939 – 1963. године, а затим је примио Ислам. Из књиге „Рекли су о Исламу“ – Др Имадуддин Халил, стр. 106-107

доброте, симбол искрености и верности. Његов живот, његова искреност, устрајност, богобојазност, племенитост, његово убеђење и достигнућа, све су то јединствени докази његовог посланства. Било који човек ако проучава непристрасно његов живот и поруке посведочиће да је он, Мухамед, уистину посланик од Алаха и да је Кур'ан са којим је дошао људима уистину Божија књига. Сваки праведан, коректан и озбиљан интелектуалац који трага за истином мора доћи до овог суда и расуђивања.”

3. Познато је да сваки човек – по својој природи – воли овосветска уживања у иметку, јелу, пићу, браку... Рекао је Узвишени Алах:

Људима се чини да је лијепо само оно за чим жуде: жене, синови, гомиле злата и сребра, дивни коњи, стока и усеви. То су благодати у животу на овоме свету; а најлепше место повратка је у Алаха. (Алу Имран 14)

Сваки инсан се труди и настоји да добије ова уживања различитим средствима и начинима. Међутим, људи се разликују у начину (методи) на који ће доћи до њих. Једни то чине на легалан начин док други то чине нерегуларно. Знамо да су се неверници покушали нагодити са Послаником а.с. и ставили су га на разна искушења и понудили му сва овосветска уживања. Обећали су да ће му испунити све његове жеље и захтеве. Ако жели углед – добиће га, ако жели жене – ожениће га најлепшим женама, ако жели иметак даће му га, али све то под условом да остави ову нову веру и позивање у њу. Одговорио им је са убеђењем надахнутим од Бога: “Нећу оставити позив у Ислам све док ми не донесете јак доказ да можете (распирити) пламен Сунца” (Силсилетус-Сахихату 1/194)

Да је био лажљивац и симулант – да је онакав каквим га описују – он би прихватио ову нагодбу и искористио би

ову прилику јер оно што је њему понуђено је нешто највредније чему тежи сваки човек и што је главна дуњалучка брига. Каже Др. М..Х.Дуррани²⁴:” Пуних 13 година је непрестано трпио напор у Меки и 8 година у Медини²⁵. Све је то поднио и није одустао од свог става ни за длаку, био је чврст и постојан, непоколебљивог срца, чврст и одлучан у својим циљевима и ставовима. Његов народ му је понудио власт и пред ноге су му бацили сва богатства града како би га одвратили од позивања у Ислам и ширења своје посланице. Одбио је сва та примамљива искушења и понуде и уместо тога је изабрао да подноси потешкоће због своје мисије. Зашто? Зашто му никада није било стало до богатства, славе, власти, комфора, личног спокојства и изобиља? Човек мора добро размислити уколико жели доћи до одговора.”

4. Познато је да онај ко преузме власт и вођство има под својом контролом сва добра и људе који су му на услузи, а што се тиче Мухамеда а.с. он је знао да овај свет није вечна кућа. **Ибрахим преноси од Алкаме а овај од Абдулаха да је рекао: ”Лежао је Посланик а.с. на хасури па су му на кожи остали трагови хасуре, па сам рекао: “О Алахов Посланиче, дражи си ми од оца и мајке да си нас рекао (затражио) направили би смо ти простирку.” Посланик а.с. одговори: “Што се тиче мене и дуњалука, ја сам на њему као јахач који се задржи у хладу испод стабла а затим оде и остави га.” (Сунену Тирмизи)**

Преноси се од Ну’мана ибн Бешира р.а. да је рекао: Видео сам Алаховог Посланика када није имао ни лоших хурми којих би се најео.” (Сахиху Муслим)

²⁴ Један део свог живота провео је радећи као пастор у цркви у Енглеској од 1939 – 1963. године, а затим је примио Ислам. Из књиге „Рекли су о Исламу“ – Др Имадуддин Халил, стр. 106 – 105

²⁵ Тачно је да је провео у Медини 10 година.

Ебу Хурејре приповеда: “Породица Мухамеда а.с. се не би најела и по три дана узастопно.” (Мутефекун алејх) И поред тога што му је Арабијско полуострво било потчињено и што је он био узрок сваког добра које је задесило муслимане, било је момената када није имао довољно хране. Од Аише, р.а., се преноси да је Божији Посланик а.с., од неког јевреја купио намирница на вересију а у залог му дао свој жељезни штит. (Сахихул-Бухари)

Ово не значи да он није могао добити оно што је желео. Сва богатства и добра су била пред њим у џамији и не би се померио са свог места, нити би доносио одлуке све док не би поделио сиромашнима и убогима. Међу његовим асхабима је било оних који су имали пуно, богатства, који су се утркивали ко ће му бити на услузи и који су жртвовали све највредније ради њега, али Алахов Посланик а.с. је добро познавао суштину овога света па каже: “Алаха ми, дуњалук је у односу на ахирет само као кад неко од вас стави свој кажипрст у море - нека погледа с чиме се тај прст врати!” (Сахиху Муслим)

Рекла је Ладу Е. Цоболд²⁶ у својој књизи “Ходочашће у Меку” (Лондон 1934. год.): “Иако је Мухамед био угледник и вођа Арабијског полуострва, он није размишљао о титулама, нити о изобиљу у којем би уживао, већ је, био задовољан с тим што је био Алахов посланик и што је служио муслиманима. Сам је чистио своју кућу и поправљао своју обућу. Био је племенит, попут ветра који би сиромашним и несрећним увек дао предност у односу на себе у ономе што је имао, а врло често не би имао довољно ни за себе.”

²⁶ „Рекли су о Исламу“ – Др. Имадуддин Халил

5. Посланика а.с. су задесиле неке тешке несреће које захтевају појашњење и образложење. Није могао справ њих учинити ништа услед недостатка објаве па је један период живио у забринутости и жалости. Отуда случај неистине и лажи за коју је био Посланик а.с. оптужен а радило се о његовој части и тако је остао месец дана. Његови непријатељи су говорили против њега, клеветали га, ударили на његову част (оптужили су га да је његова супруга Аиша р.а. починила блуд), окривљивали га и оптуживали све док није дошла објава која је очистила његову супругу од тих оптужби за које је оптужена. А да је био лажов – онакав каквим га описују, он би тај проблем решио одмах (не би чекао објаву), али Посланик а.с. не говори по своме хиру.

6. Посланик а.с. није за себе тражио положај изнад осталих људи и није био задовољан да ради нешто што указује на величање (охолост). Енес б. Малик р.а. каже: “Нико није био дражи асхабима од Посланика, салалаху алејхи ве селем, али када би га видели нису му устајали знајући да то презире.” (СуненуТирмизи)

О Посланику а.с. W. Ирвинг²⁷ је рекао: ” И поред војних освајања и победа Посланик а.с. није био охол и егоистичан. Водио је ратове због Ислама а не због личних интереса, тако да је на врхунцу своје славе сачувао једноставност и понизност. Презирао је да када уђе у просторију у којој је имало људи да му устају или да претерују у изражавању добродошлице према њему. Имао је за циљ формирање јаке и велике државе, а то је Исламска држава у којој се судило по правди, и није размишљао да се власт у њој пренесе на његову породицу.”

²⁷ Амерички орјенталиста, из књиге: „Рекли су о Исламу“ – Др. Имадуддин Халил стр. 95-96

7. Објава неких ајета у Кур'ану којима се кори Посланик Мухамед а.с. због неког поступка или ситуације у вези са њим, као на пример:

О Веровесниче, зашто себи ускраћујеш оно што ти је Алах дозволио – у настојању да жене своје задовољиш? А Алах прашта и самилостан је.

(Ат-Тахрим 1)

Овај ајет је објављен зато што је он себи забранио мед због неких својих супруга па му је дошао укор од његовог Господара што је забранио себи оно што му је Алах дозволио.

И говор Узвишеног Алаха: Нека ти Алах опрости што си дозволио да изостану, док се ниси уверио који од њих говоре истину, а који лажу. (Ет-Тевба 43)

У овом ајету Алах с.в.т. је укорио Посланика а.с. зато што је пожurio са примањем лажних оправдања од стране мунафика (лицемера) који су изостали из битке на Тебуку и опростио им на основу њихових изговора, без да их претходно испита и види ко је од њих искрен, а ко лажов.

И говор Узвишеног Алаха:

Ниједном веровеснику није допуштено да држи сужње док не извојује победу на Земљи; ви желите пролазна добра овога света, а Алах жели онај свет. – Алах је силан и mudar.

Да није раније Алахове одредбе, снашла би вас патња велика због онога што сте узели. (Ал-Анфал 67-68)

Каже Аиша р.а.: ” Да је Посланик а.с. сакрио било шта од објаве сакрио би следећи ајет:

У себи си скривао оно што ће Алах обелоданити и људи си се бојао, а прече је да се Алаха бојиш. ” (Сахихул-Бухари и Муслим)

Затим речи Узвишеног:

Од тебе не зависи да ли ће Он покајање њихово примити или ће их на муке ставити, јер они су заиста насилници. (Алу Имран 128)

(1) Он се намрштио и окренуо

(2) зато што је слепац њему пришао.

(3) А шта ти знаш – можда он жели да се очисти,

(Абаса 1-3)

А да је био лажов и симулант - Боже сачувај да Мухамед с.а.в.с. то буде – ови ајети у којима се укорава Посланик с.а.в.с. не би били присутни у Кур’ану.

Рекао је Лигхтнер у својој књизи “Исламска религија²⁸”: “Једном је Узвишени Алах објавио Свом посланику ајете у којима га жестоко критикује зато што је окренуо своје лице од сиромашног слепца како би причао са богатим, утицајним човеком. Тај догађај је повод објаве ових ајета. Да је онако како говоре неки хришћани о њему, сигурно не би било ових ајета”

8. Вероватно један од коначних, дефинитивних доказа истинитости Посланства Мухамеда а.с. и онога са чиме је дошао је сура Ал-Месед у којој се спомиње да ће његов амица Ебу Лехеб дефинитивно завршити у ватри (џехенему – паклу). Ова сура је објављена још на почетку Посланикове а.с. мисије, а да је он алејхис-селама лажов и симулант – онакав каквим га описују, не би могао донети

²⁸ Енглески истраживач, добитник је бројних признања за свој докторат из права, филозофије и теологије. Из књиге „Рекли су о Исламу“ – Др. Имадуддин Халил

овако коначан суд јер би његов амица можда примио Ислам. Рекао је Гару Миллер²⁹:

“Ебу Лехеб је мрзео Ислам до те мере да је пратио Мухамеда а.с. где год је ишао како би умањео и оспорио оно што говори. Када би видео Посланика а.с. говорио би људима странцима након што би Посланик а.с. завршио свој говор – Шта вам је рекао Мухамед? Ако вам каже за нешто да је бело, знајте да је црно. Ако вам каже за нешто да је ноћ, знајте да је дан. Супростављао се свему ономе што је говорио Посланик а.с. и наводио би људе да посумњају у њега. Десет година пре смрти Ебу Лехеба објављена је сура по имену Ел-Месед. Ова сура потврђује да ће Ебу Лехеб скончати у паклу, тј. да Ебу Лехеб никада неће примити Ислам. Током целих десет година Ебу Лехеб је могао изаћи пред људе и рећи – Мухамед говори да ја никада нећу примити Ислам и да ћу завршити у паклу, али ја вам сада уистину кажем да желим прихватити Ислам и постати муслиман! Шта мислите сада? Да ли је Мухамед искрен у ономе што говори или не? Да ли је објава с којом је дошао од Бога?

Међутим, Ебу Лехеб ово никада није урадио. Иако су сва његова дела пркосила Посланику а.с., по овом питању му се није супроставио. Поента ове приче је да Посланик а.с. каже Ебу Лехебу – У реду ти ме мрзиш и желиш да завршиш са мном. Добро имаш прилику да оспориш и опонираш мојим речима! Међутим Ебу Лехеб за свих тих десет година ово није урадио!! Никада није примио Ислам

²⁹ Највећи хришћански мисионар у Канади који је објавио свој прелазак на Ислам и остао је највећи Исламски мисионар у Канади, био је један од веома активних мисионара у позивању у хришћанство, а такође је један од оних који је имао велико знање о Библији. Преноси се из његове књиге “Задивљујући Кур’ан“

нити се претварао да је у Исламу! Десет година је имао прилику да сруши Ислам у једној минути! Међутим ова сура није говор Мухамеда а.с. већ говор Онога који зна скривено, и Који је знао да Ебу Лехеб никада неће прихватити Ислам.

Како је Мухамед а.с. могао знати да ће Ебу Лехеб потврдити оно што је речено у овој сури осим да је то објава од Алаха??

Како је могао бити тако убеђен свих десет година да је он на истини, ако он није знао да је то објава од Алаха??

Да би неко нешто овако озбиљно тврдио то значи само једно – ово је објава од Алаха.

(1) Нека пропадне Ебу Лехеб, и пропао је!

(2) Неће му бити од користи благо његово, а ни оно што је стекао,

(3) ући ће он, сигурно, у ватру распламсалу,

(4) и жена његова, која сплеткари;

(5) о врату њену биће уже од личине усукане! (Сура Месед 1-5)

9. У једном од кур'анских ајета се спомиње име Ахмед (најпохваљенији) уместо Мухамед. Каже Узвишени Алах:

А када Иса, син Мерјемин, рече: "О синови Исраилови, ја сам вам Алахов посланик да вам потврдим пре мене објављени Теврат и да вам донесем радосну вест о посланику чије је име Ахмед, који ће послите мене доћи" – и кад им је он донио јасне доказе, они рекоше: "Ово је права враџбина!" (Ас-Сафф 6)

Да је Мухамед а.с. био лажов и симулант – онакав каквим га они сматрају – ово име не би било споменуто у Кур'ану.

10. Такође, један од доказа да је посланство Мухамеда а.с. истина је и то што је његова вера опстала до данашњег дана као и чињеница да људи прихватају Ислам у великом броју и утичу на припаднике других вера, а све то упркос скромној подршци Исламском мисионарству како материјалној тако и у људству, континуираној борби и залагању против Исламске да'ве (мисионарства), борби у којој се не штеди труда како би се дискредитовао и искривио Ислам и скренула пажња с њега. То је зато што је Господар Узвишени обећао да ће сачувати ову веру па каже:

Ми, уистину, Кур'ан објављујемо и заиста ћемо Ми над њим бдјети! (Ал-Хиџр 9)

Рекао је Тх. Царлуле, , о Мухамеду а.с. у књизи на енглеском³⁰: „Да ли сте икада видели да човек који је лажов може имати овако дивну веру? Такав човек није у стању да изгради кућу од цигала! Ако он не познаје својства кречног малтера, земље или нечег сличног од чега се кућа гради, онда је то само гомила рушевина и мешавина материјала која није достојна и вредна тога да остане на својим темељима 12 векова и да у њој живи двеста милиона људи, већ ће се срушити и доживети колапс као да је није ни било. Ја засигурно знам да се човек у својим пословима треба придржавати свих природних законитости, иначе му се нико неће одазвати. Лаж је оно што објављују неверници, а затим то улепшавају све док не почну умишљати да је то истина. Несрећа је заваравати људе, народе и нације таквим заблудама.“

Алах је сачувао Кур'ан у Мусхафима и прсима људи из генерације у генерацију јер његово чување, учење, проучавање и подучавање других њему, је нешто чему

³⁰ „Рекли су о Исламу“ – Др. Имадуддин Халил, стр. 123

стреме муслимани и такмиче се у томе како би постигли добро које је у њему. Каже се у хадису: „Најбољи међу вама је онај ко научи Кур'ан, а затим друге подучава њему.“ (Сахихул-Бухари)

Било је неколико покушаја да се у Кур'ану часноме нешто дода или одузме, или пак да се замене неки харфови, међутим сви ти покушаји су били безуспешни јер су одмах откривени и с лакоћом препознати међу кур'анским ајетима.

Што се тиче сунета (праксе) Алаховог Посланика, другог извора у Исламу, он је сачуван преко поверљивих и праведних људи који су своје животе посветили слеђењу хадиса Посланика а.с. Заблеежили су сахих (веродостојне) хадисе, издвојили слабе (даиф) хадисе и говорили о овој теми. Онај ко се врати на књиге из хадиса које третирају и тичу се суннета спознаће суштину труда и напора како би се сачувало све оно изворно од Посланика а.с. и отклонила сумња у ономе што је истина о њему.

Рекао је Мицхаел Харт у својој књизи “Тхе 100: А Ранкинг Оф Тхе Мост Инфлуентил Персонс Ин Хистору” (Рангирање 100 најутицајнијих особа у историји)” “Дирасетул-миетил-еваил”³¹: “Мухамед је основао и проширио једну од највећих религија на свету и постао је један од водећих светских политичких лидера.³² И сада, након што је прошло приближно 13 векова после његове

³¹ Американац, добитник више научних признања, докторирао из астрономије на универзитету Беренсон. 1972. године радио у истраживачким центрима и опсерваторијама, један је од утемељивача примењене физике – из књиге „Рекли су о Исламу“ – Др. Имадуддин Халил.

³² Ми кажемо да нико није био на том степену већ је Мухамед а.с. био већи од свих.

смрти утицај и траг који је он оставио је и даље јак и силовит.”

11. Исправност принципа са којима је дошао Мухамед а.с., њихова аутентичност и валидност за свако време и место, као позитивни ефекти и резултати њихове примене, сведоче и потврђују да оно са чиме је он дошао је објава од Алаха Узвишеног. Такође, шта је спорно у томе што је Мухамед а.с. посланик којег је послао Узвишени Алах ако знамо да су и пре њега слати многи посланици и веровесници? Свакако је одговор да у томе није ништа спорно са аспекта логике и легитимности, па због чега се онда негира његово посланство и веровесништво свим људима, а потврђују се и признају посланства веровесника пре њега!?

12. Затим, прописи и закони са којима је дошао Ислам преко Мухамеда а.с. на пољу међуљудских односа, ратовања, брака, економије, политике, обредословља итд. Цело човечанство није у стању доћи с нечим сличним, па да ли је онда могуће да један неписмен човек који није знао ни читати ни писати дође са тако савршеним свеобухватним системом, уређењем које организује све овосветске односе, послове и релације? Зар све то не указује на истинитост његовог посланства и веровесништва и да он алејхисселама не говори по свом хиру (ћејфу)?

13. Посланик а.с. није почео са својом мисијом нити је обзнанио све док није напунио 40 година. Прошле су године младости, виталности и снаге, а дошле године старости, смирености, одмора и спокоја. Каже Тх. Царлул³³ у својој књизи “Хероји”: “Оно што побија тврдње оних који говоре како Мухамед а.с. није био искрен у својој мисији, је то да је своју најлепшу младост када је био пун

³³ „Рекли су о Исламу“ – Др. Имадуддин Халил 124 стр.

снаге и елана провео у мирном и спокојном животу (са Хатицом р.а.) и како за то време није покушао да изазове никакву збрку нити галаму, нити било шта што би могло алудирати да је Посланик а.с. желео славу, углед и власт... И тек након што му је прошла младост и дошла старост, у његовим прсима се усковитлао вулкан који је био успаван, али и бунтован у жељи за нечим племенитим и великим.”

Рекао је Р. Ландау³⁴ у својој књизи “Ислам и арапи”: “Мисија Мухамеда а.с. је била веома тешка и не може је остварити неки шарлатан вођен и ограничен себичним побудама. Овакав опис се може наћи код неких западњачких писаца од раније како је посланик арапа очекивао успех својим личним залагањем и трудом. Искреност Мухамеда а.с. с којом је обављао своју мисију, потпуно веровање његових следбеника у оно што му се објављује као и искуство генерација кроз векове, довољно говоре о њему. Дакле, ради се о неоснованим и неразумним оптужбама на Мухамеда а.с. за било какву намерну обману или подвалу, а историја није никада забележила да је нека намерно учињена верска превара опстала толико дуго. Ислам не само да је опстао све до данас, више од 13 столећа, већ непрестано, из године у годину, има све више нових следбеника. Странице историје нам не пружају ниједан пример да је неко ко је био преварант и лукав у својој мисији успио да створи једну од најплеменитијих, светских империја и цивилизација.”

³⁴ Енглески критичар и професор за Исламске студије и Северну Африку у Сад-у и за азијске студије у Сан Франциску (1953)/ „Рекли су о Исламу“ – Др. Имадуддин Халил

ШТА ПОДРАЗУМЕВА СВЕДОЧЕЊЕ ДА ЈЕ МУХАМЕД АЛАХОВ ПОСЛАНИК

1. Веровање да је Мухамед а.с. послат целом човечанству. Његово посланство није ограничено на само један народ или време, већ је општег карактера и важи за свако време и место све до Судњег дана. Каже Узвишени Алах:

Нека је узвишен Онај који робу Своме објављује Кур'ан да би световима био опомена. (Ал-Фуркан 1)

2. Чврсто убеђење у његову безгрешност по питању достављања објаве од Узвишеног Алаха јер је рекао Узвишени:

Он не говори по хиру своје – то је само Објава која му се обзнањује. (Ан-Наџм 3-4)

Што се тиче осталих ствари, он је човек који је размишљао о својим проблемима и ставовима и сходно томе поступао. Дошло је у хадису: “Некада се ви парничите преда мном па је могуће да неко од вас буде речитији од оног другог па да помислим да он говори истину и донесем пресуду у његову корист. Али, коме ја тако досудим право другог муслимана, нека зна да је то део цехенема (пакла).” (Мутефекун алејх)

3. Чврсто убеђење да је Мухамед а.с. послат као милост свим људима. Рекао је Узвишени Алах:

А тебе смо само као милост световима послали. (Ел-Енбија'107)

Истину је рекао Узвишени Алах, Мухамед а.с. је милост у сваком смислу и значењу те речи, извео је људе из робовања људима у робовање Господару људи, из неправде

и тираније религија у правду Ислама и из тескобе дуњалука (овог света) у пространства ахирета (будућег света).

4. Чврсто уверење да је он последњи посланик, печат посланства и најодабранији међу њима, после њега неће бити ни посланика нити веровесника.

5. Каже Алах Узвишени:

Мухамед није родитељ ниједном од ваших људи, него је Алахов посланик и последњи веровесник (Ал-Ахзаб 40)

6. Чврсто убеђење да је са њим вера употпуњена и усавршена и њој се не смије ништа додати нити одузети, јер каже Узвишени:

Сада сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вама употпунио и задовољан сам да вам Ислам буде вера. (Ал-Маида 3)

Из овога се види свеобухватност Ислама у свим животним аспектима и пољима – политичком, економском, друштвеном и моралном. Ислам представља и веру и државу у сваком смислу тих речи. Каже о томе енглески мислилац и идеолог Квелем³⁵ у својој књизи (Исламско веровање 119-120 стр.) : “Кур’ански прописи нису ограничени само на одгојне и верске одредбе. Кур’ан је универзални устав и закон за Исламски свет који обухвата грађанске (цивилне), трговинске, ратне, судске, кривичне и казнене одредбе. То је верски закон око кога гравитирају све ствари како верске тако и овосветске, од чувања живота до здравља тела и његово достојанство, од заштите права

³⁵ „Рекли су о Исламу“ – Др. Имадуддин Халил

заједнице, до заштите права појединца, од личне користи појединца до интереса друштвене институције, од одмазде на овом свету до одмазде на ахирету (будућем свету) ... На основу овога Кур'ан се значајно разликује од хришћанских светих књига у којима нема ништа од основа вере већ се углавном ради о спојеним причама, митовима и великој заблуди и тумарању у вези са тим кога треба обожавати... Све је то неразумно и без икаквог ефекта.”

7. Чврсто убеђење да је Мухамед а.с. у потпуности извршио свој задатак који му је био поверен од Алаха Узвишеног, доставио је своју посланицу и посаветовао свој умет (своје следбенике) па није оставио ниједно добро, а да на њега није указао и наредио да се чини, нити је оставио неко зло, а да на њега није упозорио и забранио га. Рекао је Алахов Посланик а.с. на опроштајном хаџу када се обратио хиљадама људи: “Зар вам нисам доставио? Рекоше – Да (јеси)! Затим Посланик а.с. рече: - Алаху посведочи.” (Мутефекун алејх)

8. Уверење да је верозакон (шериат) који је објављен Мухамеду а.с. једини прихваћен код Алаха након његова посланства и да се Алах не може на другачији начин обожавати. Алах неће примити ниједан други шериат и људи ће рачун полагати по његовим правилима и прописима јер Он Узвишени каже:

А онај који жели неку другу веру осим Ислама, неће му бити примљена, и он ће на ономе свету настрадати. (Алу Имран 85)

Дошло је у хадису: “Тако ми Онога у Чијој руци је мој живот, свако ко чује за мене од овога уммета, био он јевреј или хришћанин, а затим умре, а не поверује у оно са чиме

сам послат, биће од становника ватре (пакла).” (Сахиху Муслим)

9. Покорност Посланику а.с. Рекао је Узвишени:

Они који су послушни Алаху и Посланику биће у друштву веровеснѿка̄, и праведнѿка̄, и шехѿдѿ, и добрих људи, којима је Алах милост Своју даровао. А како ће они дивни другови бити! (Ан-Ниса’ 69)

Ова покорност се огледа у чињењу онога што је он алејхисселама наредио и остављању онога што је он забранио, јер каже Узвишени Алах:

Оно што вам Посланик као награду дѿ – то узмите, а оно што вам забрани – оставите; и бојте се Алаха јер Алах, заиста, страховито кажњава. (Ал-Хашр 7)

Алах Узвишени је објаснио какве су последице непокорности према Алаховом Посланику па каже:

А онога ко се буде против Алаха и Посланика Његова дизао и преко граница Његових прописа прелазио – Он ће у ватру (пакао) бацити, у којој ће вечно остати; њега чека срамна патња. (Ан-Ниса’ 14)

10. Задовољство његовим судом и неприговарање на оно што је он прописао и одредио, јер каже Узвишени:

И тако Ми Господара твога, они неће бити верници док за судију у споровима међусобним тебе не прихвате и да онда због пресуде твоје у душама својим нимало тегобе не осете и док се сасвим не покоре. (Ан-Ниса’ 65)

Ово такође значи да његовом шериату и суду треба дати предност над свим осталим законима, судовима и системима, јер каже Алах Узвишени:

Зар они траже да им се као у паганско доба суди? А ко је од Алаха бољи судија народу који чврсто верује? (Ал-Маидах 50)

11. Слеђење његовог сунета (праксе), јер каже Алах Узвишени:

Реци: "Ако Алаха волите, мене следите, и вас ће Алах волети и грехе вам опростити!" – А Алах прашта и самилостан је. (Алу Имран 31)

Треба угледати на њега а.с. и он нам треба бити пример и узор којим ћемо се водити, па каже Узвишени:

Ви у Алаховом Посланику имате диван узор за онога који се нада Алаховој милости и награди на ономе свету, и који често Алаха спомиње. (Ал-Ахзаб 21)

Слеђење Посланика а.с. захтијева познавање и проучавање његове сире (биографије) како би се на њега угледали и њиме руководили. Каже Зејнулабидин – Алија бин Хусејн бин Алија бин Еби Талиб р.а.: “Учили смо о животопису и походима Посланика а.с. као што смо учили кур’анске суре.” Ел-Бидаје вен-нихаје/ Ибн Кесир 3/242

12. Посланику а.с. треба дати место и положај које му је дао Алах с.в.т., не треба претеривати у његовом величању нити умањивати његову вредност, јер каже Мухамед а.с.: “Немојте претеривати у мом величању (уздизању) као што су то чинили хришћани са сином Мерјеминим (Исаом а.с.). Ја сам Алахов роб па реците Алахов роб и Његов посланик.” (Сахихул-Бухари)

13. Када се спомене Алахов Посланик а.с. треба на њега донети салават јер каже Узвишени:

Алах и мелеки Његови благосиљу Веровесника. О верници, благосиљајте га и ви и шаљите му поздрав! (Ал-Ахзаб 56)

Рекао је Мухамед а.с.: “Шкртица је онај у чијем присуству буде споменуто моје име, а он ме салаватом не спомене!” (Сунен ет-Тирмизи)

14. Љубав и поштовање према Посланику а.с. и давање предности у томе у односу на све остало, јер након Узвишеног Алаха, он а.с. има највеће заслуге када се ради о упуту људи у Ислам. У слеђењу и опонашању Мухамеда а.с. је срећа на овом и будућем свету, јер је рекао Узвишени Алах:

Реци: "Ако су вам очеви ваши, и синови ваши, и браћа ваша, и жене ваше, и род ваш, и имања ваша која сте стекли, и трговачка роба за коју страхујете да прође неће имати, и куће ваше у којима се пријатно осећате – милији од Алаха и Његовог Посланика и од борбе на Његову путу, онда причекајте док Алах Своју одлуку не донесе. А Алах грешницима неће указати на Прави пут."
(Ат-Тавбах 24)

Посланик а.с. је објаснио који су то резултати (плодови) љубави према њему а.с. одговоривши човеку који га је упитао: “О Алахов Посланиче, када ће Судњи дан?” Посланик а.с. му одговори: “А шта си припремио за њега?” Па као да је човек био понижен (и постиђен), затим Рече: “Нисам припремио за њега ни много намаза ни много поста, а ни садаке. Али, волим Алаха и Његовог посланика.” Мухамед а.с. му је одговорио: “Ти ћеш бити са оним кога волиш! (Мутефекун алејх)

У другом хадису стоји: “Код кога буду три особине, осетиће сласт имана (верованја): -Да му Алах и Његов

посланик буду дражи од свега мимо њих, да заволи човека само у име Алаха, и да презире да се врати у неверство, након што га је Алах спасио од њега, као што презире да буде бачен у Ватру (пакао).” (Мутефекун алејх)

Љубав према Посланику а.с. подразумева и љубав према онима које је волео Мухамед а.с. као што су његова породица и асхаби (другови) р.а., а мржњу према ономе што је он мрзео, као и лојалност онима које је он овластио и поставио, а непријатељство према онима са којима је Посланик а.с. био у непријатељским односима, јер је он волео у име Аллаха и мрзео у име Алаха.

15. Позивање у Ислам, његово ширење и достављање људима и оживљавање праксе Посланика а.с. мудрошћу и лепим саветима. Треба подучити онога ко не зна, опоменути немарног да све то мора бити у складу са речима Узвишеног Аллаха:

На пут Господара свога мудро и лепим саветом позивај и с њима на најлепши начин справљај! (Ан-Нахл 125)

Рекао је Посланик а.с.: “Доставите од мене па макар и један ајет.” (Сахихул-Бухари)

16. Одбрана Посланика а.с. и његовог суннета тако што ћемо негирати све оно што се односи на њега лично, а чега се он одрекао и тако што ћемо појаснити чињенице ономе ко их не познаје. Његов суннет ћемо штитити тако што ћемо одговарати на сумње, које су им приписане и остављају траг, а и подвале које долазе од стране непријатеља Ислама.

17. Чврсто се треба држати суннета (праксе) Посланика а.с. јер он у хадису каже: “Држите се мог суннета и суннета

праведних халифа. Држите се тога својим кутњацима и чувајте се новина у вери, јер свака новина је новотарија, а свака новотарија је заблуда. (Муснед имама Ахмеда)

ЗАКЉУЧАК

Завршићемо ову студију речима француског песника Ла Мартина који каже о величини Мухамеда а.с.:³⁶ “Никада пре у људској историји, свесно или несвесно, није било тако важне мисије. Та мисија је била надљудска и уклонила је заблуде које су стајале попут бране између човека и Створитеља. Посредством те мисије Бог је допро до човека и човек до Бога. Преко Посланика а.с. се враћамо идеји божанства, њеној исправности и светости, усред анархије лажних божанстава и идола које је народ обожавао у то време. Никада се пре није догодило да човек надмаши људске границе са тако скромним ресурсима, јер се он ослањао на сопствену концепцију у реализацији своје величанствене мисије и нико му није помогао осим шачице верника који су веровали у њега, у овом забаченом кутку огромне пустиње.

Коначно, никада пре се није догодило да неко покрене тако огромну и трајну револуцију у целом свету. За мање од два века након што се Ислам појавио, јаким и чврстим веровањем и оружјем, загосподарио је целим Арабијским полуострвом, затим је у име Алаха освојио Перзију, Хоросан, Ирак, Западну Индију, Сирију, Етиопију, целу Северну Африку, велики број острва у Медитеранском мору, Шпанију и део Француске.

Ако се узме величина циља, мала количина средстава и грандиозност резултата, као три мере људског генија, ко би се онда усудио да са Мухамедом упоређи иједног великог човека модерне историје? Ти великани су само направили оружје, или успоставили секуларне законе, или изградили

³⁶ Ислам и хришћанство/ Азизус-Самед

империје материјалне природе, које су у већини случајева гледали како се распадају пред њиховим очима.

Међутим, Мухамед а.с. није покренуо само војске, империје, краљевине и народе и успоставио законе и прописе, већ је са тиме покренуо милионе оних људи који данас настањују више од трећине света. Учинио је и више од тога – алармирао је и покренуо је, свећенике, великодостојнике, религије, идеје, убеђења и душе ка упутама књиге чији ајети постају закон који уређује. Формирана је нација духовности у којој су задржани народи различитих раса, боја и језика. Оставио нам је особености и наслеђе који су неизбрисиви за исламски уммет, а то су мржња према ширку (многобоштву) и робовање Једном Једином Богу, до Којег погледи не могу допрети. Овиме се одликују они који верују у Мухамеда а.с. – Чврстим ставовима против лажних богова и многобоштва који небо чине нечистим. Улазак трећине становнишва Земље у његову веру је му'џиза (чудо), или боље речено, то није чудо човека већ чудо ума.

Идеја тевхида (монотеизма) којој је Мухамед а.с. позивао била је чудо сама по себи, а настала је усред легенди и митова који су чувани у пракси врачара, свештеника и оних који су се бринули о киповима. Та идеја је била одмах у стању да једним говором уништи све идоле и кипове који су били обожавани и да распламса ватру у трећини света.

Доиста живот Мухамеда а.с. и његова размишљања о свемиру, његова храбра револуција против митова и заблуда у његовој земљи, његова храброст против гнева пагана, снага и стрпљиво подношење свих искушења и

злостављања током 15 година у Меки³⁷, стрпљење на самовољи народа и њиховом презиру до те мере да је постао њихова жртва.

И поред свега споменутог Посланик а.с. је био устрајан у својој мисији и борби против моралног нереда и цахилијетских обичаја. Дубоко је веровао у успех, био је смирен када би га задесиле невоље и потешкоће, а понизан у победама. Његове амбиције које су биле посвећене идеји тевхида (монотеизма), а никако престижу и власти, његове дове које су биле непрестане, његово обраћање Алаху, његова смрт и велика победа након смрти, све ово сведочи да се не ради о лажном посланику, већ о чврстом и темељном веровању и непоколебљивом убеђењу. То јако убеђење му је дато како би успоставио праву веру, изградио њену акиду (идеологију) на два основна принципа, а то су: Алахова једноћа и Његова нематеријалност.

На основу првог принципа спознајемо и учимо ко је Алах, а други принцип је у вези са гајбом (скривеним).

Мухамед а.с. је мудрац, говорник, законодавац, ратник, освајач, мислилац, посланик, оснивач рационалне религије у којој се не робује и не обожавају се кипови и идоли, лидер 20 империја које је сјединио у једну духовну која не познаје границе. То је био Мухамед. Ако погледамо на основу свих критеријума по којима меримо величину и вредност човека запитајмо се да ли постоји већа личност од Мухамеда?!”

Дражи си ми од мога оца и мајке, о Алахов Посланиче. Ја признајем да ти нисам дао и испунио у овој књижици

³⁷ Тачно је да је у Меки Мухаммед а.с. позивао 13 година

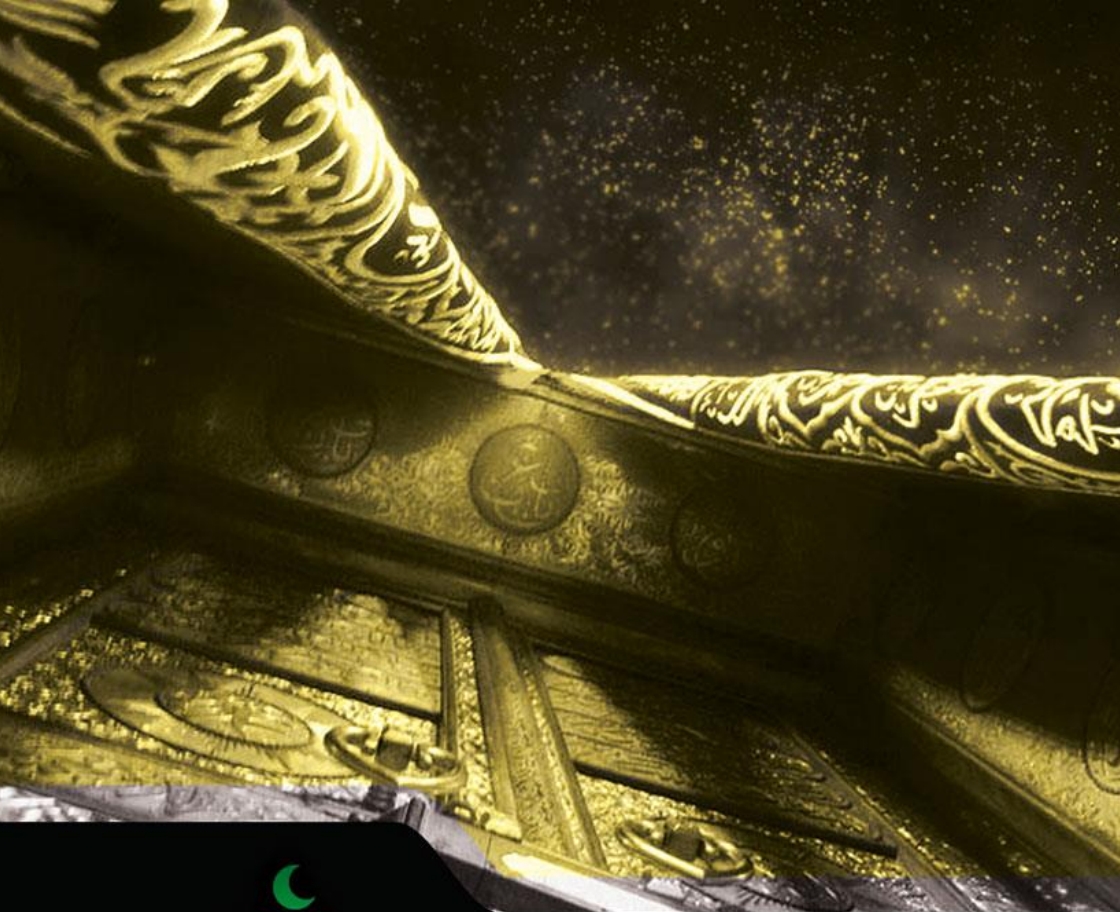
довољно права која ти припадају. Навео сам само неки сажетак и смернице које говоре о овом великом Посланику, који је својом мисијом за сва времена поразио многобошце и следбенике страсти, овосветских амбиција и животињских порива који су настојали поробити човечанство.

Молим Алаха да ова књига буде у складу са оним што се приписује овој племенитој личности, чиста од измишљотина и лажи и кључ за још већу спознају и знање о овој великој личности, која упућује на свако добро и упозорава на свако зло . Његов говор и дела су начин и правила преко којих се стиче Алахово задовољство и Ценнет (рај).

Молим Узвишеног Алаха да се одрекнемо слепог слеђења предака које је засновано на незнању, и да наш почетак буде утемељен на знању и истраживању онога што желимо прихватити и радити по њему.

www.islamland.com

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM